STJERNEN

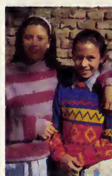
147. ÅRGANG • NUMMER 8 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • AUGUST 1998

AUGUST 1998

STJERNEN

PÅ OMSLAGET:
Shannon Walker (på forsiden) og Hunter Lansing (på bagsiden) er eksempler på de mange unge sidste dages hellige, der bruger tid og energi på at hjælpe andre gennem tjenesteprojekter. Se »En tjenestelørdag«, side 10. Foto: Janet Thomas.

***BØRNESTJERNENS* FORSIDE:**
Ornela og Yanina Rastelli fra Godoy Cruz i Argentina havde svar på rede hånd, da deres ven stillede spørgsmål om Kirken. Se »En lille missionær«, side 10. Foto: DeAnne Walker.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

BØRNESTJERNEN

SE SIDE 10

SE SIDE 40

SE SIDE 36

August 1998. 147. årgang. Nummer 8
STJERNEN 98988 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Jack H Goaslind

Vejledere: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood
Planlægning: Beth Dayley
Tidsskriftasssistent: Konnie Shakespear

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Jason L. Mumford, Todd R. Peterson
Digital Prepress: Jeff Martin

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Svend Aage Andersen
Kirkenyt: F. Bo Pedersen
Redaktionens adresse: Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din stjernerepræsentant eller direkte til Nordisk Servicekontor, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under "Andet". Skriv: "Stjernen".

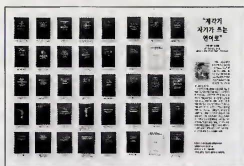
Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazines, 50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, norsk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, seks gange om året på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, cebuano, fijisk, gilbertesisk, islandsk, polsk, rumænsk, russisk, tagalog, tjekkisk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk.

For readers in the United States and Canada:
August 1998 vol. 147 no. 8. STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $14.00. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old and new address are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

STYRKE FRA MORMONS BOG

Jeg fik tårer i øjnene, da jeg læste »På sit eget sprog« i juniudgaven 1997 af *Songdo-ui Pot* (koreansk). Da jeg så fotografiet af alle de oversættelser, som Mormons Bog foreligger i, kom jeg til at tænke på det vidnesbyrd, som jeg har fået ved at besøge forskellige lande verden over.

Jeg har besøgt templer og overværet kirkemøder i mange europæiske og asiatiske lande. Af og til har medlemmerne i disse lande sågar givet mig eksemplarer af Mormons Bog på deres eget sprog.

Når jeg føler mig lidt nedslået, tænker jeg ofte på de medlemmer af Kirken, som jeg har truffet i andre lande, og på det fællesskab, som vi har på grund af vores fælles vidnesbyrd om Mormons Bog. Mormons Bog er en styrke for os – uanset hvilket sprog vi læser den på.

Miyoung Yu,
Oh San Ward,
Suwon Stav i Korea

BUDSKABER TIL HELE VERDEN

Som fuldtidsmissionær har jeg mulighed for at læse *Liahona* (spansk) og dele eksemplarer ud til andre.

Engang blev min kammerat og jeg opsøgt af en ung mand, som spurgte, om vi havde nogle eksemplarer af *Liahona*, som han kunne få, når vi var færdige med at læse dem. Han forklarede, at han godt kunne lide at læse *Liahona*, fordi han lærer så meget af de oplevelser og gode råd, som findes i tidsskriftet.

Da vi skulle til at gå hjem efter et eksemplar til ham, spurgte vi, hvilket ward han tilhørte. Han svarede, at han ikke var medlem af Kirken, men at han havde læst *Liahona* i lang tid, fordi nogle medlemmer fra den lokale gren havde givet ham nogle eksemplarer. Vi spurgte ham, om han havde lyst til at høre mere om Kirken, og efter at være blevet undervist lod han sig døbe.

Dette nye medlem læser stadig *Liahona*, fordi, som han selv siger, profeternes ord »har virkelig betydning for os«. Budskaberne i *Liahona* er ikke bare for medlemmerne, de har værdi for enhver.

Ældste Moctezuma Meza,
Guadalajara-missionen i México

INDGYDER HÅB

Som et led i min kaldelse som fuldtidsmissionær arbejder jeg med mindre aktive medlemmer. Min nuværende kammerat og jeg gav os i kast med denne side af vores kaldelse med stor begejstring, og vi fandt en artikel i *Liahona* (spansk) fra august 1997 som hed »Tilbage til folden«. Den hjalp os til at forstå, hvad Herren forventer af os, nemlig at vi indgyder håb i de af vore søskende, som ikke nyder alle evangeliets velsignelser.

Ældste Rodríguez H.,
Barcelona-missionen i Venezuela

Barnetro

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Hvor er det en strålende tid på året, når vi holder konference. Tempelpladsen i Salt Lake City er samlingssted for titusinder, som er rejst langt for at høre Herrens ord. Så er tabernaklet fyldt til bristepunktet. Hyggelig samtale erstattes af korets sang og ordene fra dem, der beder og taler. En dyb ærbødighed fylder rummet.

Som taler bliver man meget ydmyg, når man ser ud over de venlige ansigter og fornemmer den tro og hengivenhed mod sandheden, som de repræsenterer.

Ved en bestemt lejlighed, da jeg rejste mig for at tale til konferenceforsamlingen, fik jeg ovre på den nordre balkon øje på en pige på omkring ti år. Jeg følte mig inspireret til at tale direkte til hende. Jeg begyndte:

Kære, lille ven, jeg kender ikke dit navn og ved ikke, hvor du kommer fra. Men dette ved jeg imidlertid: at dit smils uskyld og dine øjnes følsomme udtryk har påvirket mig til at tale til dig.

Da jeg var en dreng på din alder, havde jeg også en lærerinde i søndagsskolen. Fra Bibelen plejede hun at læse for os om Jesus, Forløseren og verdens

Budskabet var kort og ordene velkendte: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.«

TIL VENSTRE: DETALJE FRA *LAD DE SMÅ BØRN KOMME TIL MIG*, AF CARL BLOCH. ORIGINALEN HÆNGER I FREDERIKSBORG SLOTSKIRKE. GENGIVET MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET. *TIL HØJRE: JESUS KRISTUS*, AF HARRY ANDERSON

Frelser. En dag lærte hun os om, hvordan de små børn blev ført hen til ham, så han kunne lægge hænderne på dem og bede. Hans disciple irettesatte dem, der bragte børnene til ham. »Men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: ›Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.‹«[1]

Den belæring har aldrig forladt mit sind. Ja, for flere år siden lærte jeg igen dens betydning at kende og fik del i dens kraft. Herren var min læremester. Må jeg have lov til at delagtiggøre jer i denne oplevelse?

Langt borte fra Salt Lake City i Utah og omkring 130 km fra Shreveport i Louisiana boede familien Jack Methvin. Moderen, faderen og børnene er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Der var engang også en datter, som ved sin blotte tilstedeværelse bragte velsignelse over hjemmet. Hun hed Christal. Hun var kun ti år gammel, da døden gjorde en ende på hendes jordiske liv.

ILLUSTRERET AF LARRY WINBORG

Omkring 130 km fra Shreveport boede familien Jack Methvin. De havde en yndig datter, som ved sin blotte tilstedeværelse velsignede hjemmet. Hun hed Christal.

Christal holdt meget af at løbe rundt og lege på den store farm, som hendes familie boede på. Hun var meget dygtig til at ride på heste og vandt præmier på både lokale dyrskuer og landsskuer. Hendes fremtid tegnede sig lys, og livet var dejligt. Så blev der på hendes ben opdaget en usædvanlig bule. Specialisterne i New Orleans stillede deres diagnose og afsagde deres dom: En ondartet kræftknude. Benet måtte amputeres.

Christal kom sig godt efter operationen, levede lige så frejdig og livsglad som altid og beklagede sig aldrig. Så opdagede lægerne, at kræften havde bredt sig til hendes små lunger.

Christals tilstand forværredes. Afslutningen nærmede sig. Men hendes tro vaklede ikke. Hun vidste, at stavskonferencen nærmede sig. Til sine forældre sagde hun: »Tror I ikke, at den generalautoritet, som skal tale til stavskonferencen, kan give mig en velsignelse?«

I mellemtiden udviklede der sig i Salt Lake City, hvor ingen kendte til de begivenheder, der udspillede sig i Shreveport, en meget usædvanlig situation. Den weekend, da der skulle holdes stavskonference i Shreveport Stav i Louisiana, var jeg blevet kaldt til at rejse til El Paso i Texas. Præsident Ezra Taft Benson, som dengang var præsident for De Tolv Apostles

Kvorum, kaldte mig ind på sit kontor og forklarede, at en af de andre brødre havde udført noget forberedende arbejde i forbindelse med delingen af staven i El Paso. Han spurgte mig, om jeg havde noget imod, at en anden blev sendt til El Paso, og jeg et andet sted hen. Det var selvfølgelig ikke noget problem – et hvilket som helst sted ville være i orden for mit vedkommende. Så sagde præsident Benson: »Bror Monson, jeg føler mig tilskyndet til at lade dig besøge staven i Shreveport i Louisiana.«

Jeg påtog mig opgaven. Dagen kom, og jeg ankom til Shreveport.

Den lørdag eftermiddag var spækket med møder – der var et møde med stavspræsidentskabet, et med præstedømmets ledere, et med patriarken og endnu et med stavens lederskab. Temmelig undskyldende spurgte stavspræsidenten Charles F. Cagle mig, om min tidsplan kunne tillade mig at give en ti-årig pige, som var ramt af kræft, en velsignelse. Hendes navn var Christal Methvin. Jeg svarede, at hvis det var muligt, ville jeg gøre det, og jeg spurgte så, om hun ville komme med til konferencen, eller om hun var på et hospital i Shreveport. Eftersom præsident Cagle vidste, at tiden var meget nøje planlagt, nærmest hviskede han, at Christal var for syg til at forlade sit hjem mange kilometer fra Shreveport!

Jeg undersøgte mødeplanen for den pågældende aften og næste formiddag, ja, endog tidspunktet for min afrejse. Der var simpelthen ikke nogen tid til rådighed. Et alternativt forslag faldt mig ind. Kunne vi ikke huske på den lille pige i vores bønner ved konferencen? Herren ville bestemt forstå det. På det grundlag fortsatte vi med de planlagte møder.

Da familien Methvin fik besked om det, var de forstående, men der kunne også spores skuffelse. Familien bad inderlig om en sidste gunst – at deres dyrebare Christal måtte få sit ønske opfyldt.

I samme øjeblik familien Methvin knælede i bøn, viste uret i stavscentret 19.45. Lørdagens lederskabsmøde havde været inspirerende. Jeg var i færd med at sortere mine notater som forberedelse til at stå op på talerstolen, da jeg hørte en stemme tale til min ånd. Budskabet var kort og ordene velkendte: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.« Mine notater blev slørede og udviskede. Mine tanker gik til den lille pige, der trængte til en velsignelse. Beslutningen var truffet. Mødeplanen blev ændret. Trods alt var mennesker mere værd end møder. Jeg henvendte mig til biskop James Serra og bad ham forlade mødet og underrette familien Methvin.

Familien Methvin havde netop rejst sig fra deres bøn, da telefonen ringede, og det budskab blev givet dem, at vi tidligt søndag morgen – på Herrens dag – i bønnens og fastens ånd ville rejse til Christals sygeleje.

Jeg vil altid huske og aldrig glemme den tidlige morgentur til det stykke Himmel på jord, som familien Methvin kaldte deres hjem. Jeg har været på hellige steder – ja, i hellige huse – men aldrig har jeg følt Herrens nærværelse stærkere end i familien Methvins hjem. Christal så så lillebitte ud, som hun lå der fredeligt i sådan en stor seng. Værelset var lyst og muntert. Solskinnet fra vinduet mod øst fyldte soveværelset med lys, som Herren fyldte vore hjerter med kærlighed.

Familien samledes omkring Christals sygeleje. Jeg kiggede på den lille pige, der var for syg til at kunne rejse sig – næsten for svag til at kunne tale. Hendes sygdom havde nu gjort hende blind. Så stærk var ånden, at jeg faldt på knæ, tog hendes svage hånd i min og ganske enkelt sagde: »Christal, jeg er her.« Hendes læber skiltes, og hun hviskede: »Bror Monson, jeg vidste, du ville komme.« Jeg så mig omkring i værelset. Ingen stod op. Alle havde bøjet deres knæ. Der blev givet en velsignelse, et svagt smil gik hen over Christals ansigt. Hun hviskede et »tak«, som var en fyldestgørende afslutningsbøn. Tavse gik alle ud af værelset.

Fire dage senere, om torsdagen, da Kirkens medlemmer i Shreveport i tro bad sammen med familien

Methvin og nævnte Christals navn i en særlig bøn til en venlig og kærlig Fader i Himlen, forlod Christal Methvins rene ånd sit sygdomshærgede legeme og drog ind i Guds paradis.

For dem af os, som knælede den sabbatsdag i et solfyldt soveværelse, og især for Christals mor og far, når de dagligt gik ind i det samme værelse og huskede på, hvordan hun forlod det, vil Eugene Fields udødelige ord vække dyrebare minder:

Den lille legetøjshund står dækket af støv,
men støt og trofast den står;
og den lille legetøjssoldat står rød af rust,
og hans gevær smuldrer i hans hånd.
Der var en tid, da den lille legetøjshund var ny;
og den lille soldat kunne bruges.
Og det var dengang, da vores lille gut
kyssede dem og satte dem der.

»Nu må I ikke gå, før jeg kommer,« sagde han.
»Og lad være med at larme!«
Så stolprede han over til sin barneseng
og drømte om det skønne legetøj.
Og medens han drømte, blev vor lille gut
vækket af en engels sang.
Hvor årene er mange, årene er lange,
men de små legetøjsvenner er trofaste!

Hvor trofast de står og venter på lille gut.
Hver og een på samme gamle plads
og venter på en lille hånds berøring,
venter på et lille ansigts smil.
Og de tænker, mens de venter gennem disse lange år:
»Hvad er der blevet af vor lille gut
siden han kyssede os og anbragte os her?«[2]

For os er der ingen grund til at undres eller vente. Mesteren sagde: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.«[3] Til jer, Jack og Nancy Methvin, siger han: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst.«[4] Og fra jeres søde Christal kunne disse trøstende ord meget vel lyde: »Jeg ... har gjort en plads rede til jer ... for at også I skal være, hvor jeg er.«[5]

Til dig, min lille ven oppe på balkonen, og til troende overalt bærer jeg mit vidnesbyrd om, at Jesus fra Nazaret virkelig elsker sine børn, at han lytter til jeres bønner og besvarer dem. Mesteren ytrede virkelig disse ord: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.« Jeg ved, at det var disse ord, han talte til skaren, der var samlet ved Jordanflodens bred – for jeg har læst dem.

Jeg ved, at det var disse ord, han talte til en apostel, der havde fået til opgave at rejse til Shreveport i Louisiana – for jeg hørte dem.

Og disse sandheder bærer jeg vidnesbyrd om. □

NOTER

1. Mark 10:14.
2. »Little Boy Blue«, *Best-Loved Poems of the LDS People*, red. Jack M. Lyon og andre, 1996, s. 50.
3. Joh 11:25-26.
4. Joh 14:27.
5. Joh 14:2-3.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres« (Mark 10:14), lød Herrens instrukser til sine apostle angående små børn.

2. Vor himmelske Fader og vores Frelser elsker små børn, hører deres bønner og besvarer de bønner.

3. Vi skal passe og pleje de små børn og lære af deres tro og tillid.

FOTO: THIERRY CRUCY

EVELYNE PÉREZ

TÅLMODIGHEDSHØST

Thierry Crucy

Da Evelyne Pérez i 1969 arbejdede i en boghandel i Bayonne i Frankrig, lagde hun mærke til to velklædte og høflige unge mænd, som af og til kom i butikken. »En dag spurgte de mig, om jeg ville hænge en seddel op om det engelskkursus, som de underviste i,« mindes hun. »De sagde, at de var missionærer.

Hvor længe skal en Jesu Kristi discipel vente trofast på at blive døbt? For søster Evelyne Pérez fra Antibes i Frankrig var svaret 22 år.

Da de senere kom hjem til mig for at undervise mig, fandt jeg ud af, at de var repræsentanter for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

De meste af det, jeg havde hørt om mormonerne, var ikke godt. Men en bekendt, som boede i Sydamerika, fortalte mig: ›Mormonerne er den eneste kirke, som respekterer den sydamerikanske kultur. De påtvinger os ikke deres egen livsstil.‹ Det gjorde indtryk på mig.«

ET FRØ SÅS

Evelyne begyndte at læse alt, hvad hun kunne finde om Kirken. Hun læste om frelsesplanen og blev meget imponeret over Kirkens velfærdsprogram, som lægger vægt på, at man respekterer den enkeltes værdighed, samtidig med at man hjælper vedkommende til at kunne klare sig selv.

Men hun blev skuffet, da hun læste Mormons Bog første gang. Hun havde altid været interesseret i det præcolumbianske Amerika, men det, som hun læste i Mormons Bog, »harmonerede ikke med det, som jeg tidligere havde lært. På den anden side syntes jeg, at dens lærdomme var gode. Noget fik mig til at fortsætte mit studium.«

»ET VENDEPUNKT I MIN OMVENDELSE«

Missionærerne gav hende nogle eksemplarer af *L'Etoile* (fransk). I dem læste hun om almindelige mennesker, som førte en ren og god tilværelse. »Det glædede mig meget bare at vide, at der fandtes sådanne mennesker. Jeg var meget bekymret over verdens angreb på familien,« mindes hun. Gennem konferenceudgaverne lærte hun Kirkens ledere at kende og fornemmede, at deres lærdomme kun kunne stamme fra Jesus Kristus. »Det,« siger hun, »var et vendepunkt i min omvendelse. Jeg besluttede at følge budene, skønt jeg endnu ikke var parat til at tro på Joseph Smith eller Mormons Bog.«

Hendes bekymringer og spørgsmål blev løst, da hun læste *Jesus Kristus, Trosartiklerne* og Lære og Pagter. Ved at læse Det Nye Testamente med en ny indfaldsvinkel fandt hun en vending, som har klar adresse til de mennesker og lærdomme, som hun studerede: »På deres frugter kan I kende dem« (se Matt 7:15-20).

Når hun bad, voksede hendes vidnesbyrd og hendes kærlighed til hendes himmelske Fader. Med denne spirende tro besluttede hun at læse Mormons Bog igen – ikke som en historiebog denne gang, men som et middel til at finde Jesus Kristus. Hendes læsning gav hende et ønske om at påtage sig Kristi navn ved dåb.

Fordi Evelynes mand nærede mistro til alle kirker, nægtede han at give hende tilladelse til at blive døbt. Hendes reaktion var i overensstemmelse med det evangelium, som hun havde antaget: »Jeg besluttede, at jeg ikke skulle forsøge at overtale ham, men derimod ændre mig selv og blive en bedre kristen.

Desværre flyttede vi til Antibes, som lå 700 km derfra, og en tid mistede jeg kontakten med Kirken. Men jeg følte et behov for at omgås mennesker, der havde samme tro som jeg selv, og til sidst lykkedes det mig at finde missionskontoret. Jeg fik lejlighed til at overvære nogle møder, hvor jeg lærte mere om Guds kærlighed til alle sine børn og behovet for at være tolerant og tilgivende.«

Evelyne glædede sig over at høre til grenen: »Jeg blev varmt modtaget, og da jeg overværede møderne i Hjælpeforeningen, gjorde det indtryk på mig, at jeg aldrig hørte søstrene kritisere hinanden.«

TROENS HØST

Året 1991 frembragte langt om længe frugterne af Evelynes vækst frem mod medlemskab af Kirken. Hendes 20-årige barnebarn Vanessa var på besøg hos hende, da missionærerne kom på besøg. Den unge kvinde blev inviteret med til en aktivitet i Kirken og begyndte at overvære møderne. Da Vanessa besluttede sig for at blive døbt og gifte sig, fik Evelyne godkendelse fra missionspræsidenten til at blive døbt. Hun blev døbt i juni 1991. Vanessa fulgte hende i juli.

For nogle få år siden døde søster Pérez' mand. Kort før sin død havde han udtrykt ønske om at blive medlem af Kirken.

ELEKTRONISK BILLEDKOMPOSITION AF PAT GERBER; FOTO: THIERRY CURCY; *KRISTUS VISER SIG PÅ DEN VESTLIGE HALVKUGLE*, AF ARNOLD FRIBERG; *JESUS KRISTUS BESØGER DET GAMLE AMERIKA*, AF JOHN SCOTT

Evelyne Pérez, *til højre*, som for nylig fuldførte en fuldtidsmission, taler med Juliene Resch, der er grenens ældste medlem.

Søster Pérez' tålmodige venten var blevet belønnet efter 22 år, men, som hun forklarer, er hendes høst inden for Kirken langtfra overstået: »En omvendelse ophører aldrig. Der er altid områder, hvor man kan forbedre sig. Men nu er jeg sikker på, at jeg er på rette vej. Jeg er parat til at gøre alt, hvad Herren forlanger af mig.«

I de år, der er gået siden hendes dåb og hendes mands død, har søster Pérez levet op til sin løfte om at tjene andre ved at dele sin glædeshøst med sine medmennesker. Fornylig vendte hun hjem fra en fuldtidsmission i Bristolmissionen i England. □

En tjenestelørdag

Janna Nielsen

Det er en tidlig lørdag morgen. Du har meget, du skal nå – at hygge dig med vennerne og måske læse lektier. Så ringer telefonen, og du kommer i tanker om, at denne lørdag er dit wards ungdomstjenestemaraton. Du sukker og overvejer at snuppe en time mere på øjet, ikke?

Selvfølgelig ikke. Det er slet ikke svært at stå op, hvis du tilhører Richmond Ward i Richmond Stav i staten Virginia. I dag skal du bruge det meste af dagen på at tjene folk, som ikke er medlem af Kirken. I dag skal du ud med missionærerne og møde en masse nye mennesker.

EN SMITTENDE BEGEJSTRING

Denne lørdag morgen er de unge fra Richmond Ward spredt ud over fem forskellige lokaliteter rundt om i byen. Første stop er et lille hus i Richmond midtby. 14-årige Zack Harton og hans ven Will Jones er beskæftiget her med at rive visne blade sammen, luge ukrudt væk og hygge sig.

Zack kender ikke personligt den familie, som hans gruppe hjælper, men han ved, at denne familie undersøger Kirken. Derfor ved han, at han også skal være et godt eksempel. »Jeg nyder at gøre det, for jeg hjælper nogen, som har brug for det – ligesom jeg ville hjælpe min egen bror eller søster, hvis de havde brug for hjælp,« siger Zack.

Hans ven Will undersøger også Kirken, og han er glad for, at Zack tog ham med i dag. Will har allerede oplevet glæden ved at tjene andre. »Jeg føler, at jeg har et ansvar

***Fra venstre:* Mange villige hænder gør tjenesteprojekter lette og sjove for deltagerne. Brenda Nelson, *til venstre*, og hendes veninde Helen Capehart og Kathy Frazier hjælper Svetlana Iskiyayev med en gang tiltrængt malerarbejde. Søster Cameron bruger mange timer af sin mission på at tjene andre, og Mallory Harton ser op til hende. Chris Odell arbejder hårdt på sit første tjenesteprojekt som medlem af Kirken.**

FOTO: JANET THOMAS, BORTSET FRA HVOR ANDET ER ANGIVET

Heather Swenson, *til venstre*, opdager, at et tungt læs slet ikke er så tungt, når man bærer det for en anden. Todd Swenson, *i midten*, giver en hjælpende hånd med skovlen. Shannon Walker, *til højre*, er begravet til halsen i arbejde.

over for andre mennesker,« siger Will. »Jeg begyndte at gå med Zack til spejder, men jeg anede ikke, at det ville udvikle sig til det her. Men jeg synes, at det er vidunderligt, at der er nogen, som holder så meget af andre mennesker, at de vil gøre sådan noget. Mens vi arbejdede i haven, hjalp vi hinanden alle sammen. Man behøvede end ikke spørge nogen om hjælp. Jeg kunne fornemme Guds nærhed.«

Wills begejstring for at tjene påvirker Cary Fleming, som også er med til at rydde op her. »Huset så noget medtaget ud, da vi kom,« siger Cary. »Jeg spekulerede på, hvordan vi skulle få ryddet det hele op. Men så begyndte Will bare at synge i en uendelighed, og jeg blev ved med at luge, og vi havde det smaddersjovt.«

Cary opdagede, at det, hendes mor sagde i går aftes, var sandt. »Jeg havde ikke lyst til at tage med, men hun sagde, at det ville styrke mit vidnesbyrd, hvis jeg bad om at få det sjovt, når jeg tog med. Så jeg knælede og bad, og jeg har haft det rigtig sjovt.«

AT VÆRE ET GODT EKSEMPEL

Et par kilometer derfra er Charity Holderness ved at gøre rent i soveværelser og badeværelser for en familie, hvoraf nogle ikke er medlemmer af Kirken. Det er lidt usædvanligt for Charity. »Hvis jeg rydder op på mit eget værelse, tror min mor, at jeg er blevet syg,« siger hun.

Men i dag fornemmer hun noget nyt. »Jeg kan ikke rigtig forklare den følelse. Jeg ved, at jeg ikke har gjort en brøkdel af det, som nogle andre mennesker gør. Men jeg har det godt med at vide, at jeg kan udrette små gode gerninger. Måske tager jeg og fejer køkkengulvet, når jeg kommer hjem.«

13-årige Caity Ingles er her også. Hun er ikke medlem af Kirken, men tog med, fordi hendes veninde April Lacy inviterede hende. April tog Caity med, for som hun siger: »Jeg vil gerne have, at hun skal vide, at jeg kan lide at tjene og hjælpe andre.«

De to missionærer, som arbejder her, synes om Aprils idé om at være et godt eksempel. Ældste Jeffrey Mortensen fra Visalia i Californien siger: »Vi er bare missionærer, som tjener i området en kort tid. Men når et medlem af wardet knytter en kontakt til et ikke-medlem, så er det bare fantastisk.«

NYE VENSKABER

Det tredje sted er de unge i fuld gang med at knytte nye venskaber – såvel som at fælde nogle træer, der er i vejen. Todd Swenson på 17 er her, og han er lidt træt efter at have gravet rødder op og revet blade sammen. Men han er bestemt ikke træt af arbejdet. »Det er første gang, jeg er med til sådan noget her, men jeg vil gerne være med igen en anden gang. Jeg tror, at de mennesker, som vi hjælper, fornemmer, at de har venner, nogen, som tager sig af dem,« siger Todd.

FOTO: TAMRA HAMBLIN

Ben Mullins på 14 er enig med ham. »Jeg håber, at det får dem til at forstå, at Kirkens medlemmer kan lide at hjælpe andre. Det har også givet mig et mere positivt syn på det at tjene andre.«

Desuden er der ikke noget bedre, man kan gøre på sådan en lørdag, ifølge Heather Swenson. »Jeg kan godt bruge en lørdag på det her. Jeg har stadig meget tid at bruge på at tjene andre. Jeg må bruge den tid fornuftigt.«

EN GOD DAGS ARBEJDE

I et mindre aktivt medlems hjem i den anden ende af byen ved Chris Odell alt om at bruge sin tid klogt. »Jeg ved, at det her er det bedste, jeg kunne foretage mig i dag,« siger Chris. »Når jeg tjener andre, føler jeg mig tæt på himlen.«

Lindsay Lansing på 14 nikker samtykkende og siger: »Når man tjener andre, viser man, at man elsker og respekterer andre.« Hun hjælper søstermissionærerne med at samle visne blade sammen og proppe dem i affaldssække. Det er ikke første gang, hun er med dem ude for at hjælpe naboer og mindre aktive medlemmer. »Jeg gør det, når som helst jeg har mulighed for det.«

Lindsay, Chris og resten af gruppen her bliver hurtigt færdige, men de har ikke lyst til at stoppe endnu. Så derfor kører de med en leder ud for at finde en anden gruppe, som har brug for lidt hjælp.

AT DELE LYSET MED ANDRE

Ved frokosttid er den sidste gruppe unge fra Richmond Ward ved at lægge sidste hånd på en væg i Svetlana Iskijajevs skotøjsforretning. De har tilbragt hele morgen med at rydde op og male butikkens baglokale.

Svetlana og hendes mand opgav deres karrierer som henholdsvis læge og advokat, da de kom til Virginia fra Rusland for mange år siden. Nu realiserer de deres drømme her. Og Helen Capehart på 16 er glad for at kunne hjælpe dem. Hun har taget to venner som ikke er medlemmer af Kirken med i dag, og hun håber, at de og familien Iskijajev vil se evangeliets lys gennem hendes tjenestegerning.

Det var trods alt andres tjenstvillighed, som drog Helen til evangeliet for kort tid siden. Hun siger: »Jeg er så taknemlig for at Herren ledte mig til denne kirke og for det fantastiske eksempel, som mine venner har været for mig. Nu er mit største eksempel Jesus Kristus, og jeg finder stor glæde ved at tjene ham. Jeg håber, at jeg altid vil have den følelse hos mig.«

EN VIDUNDERLIG FØLELSE

Sandsynligvis vil Helen altid have den følelse, for hun har fundet en vigtig nøgle til at dele evangeliet med andre, nemlig tjenstvillighed.

Da de unge fra Richmond Ward afslutter deres tjenestedag med et vidnesbyrdsmøde, fanger Helen igen det væsentlige i denne aktivitet. »Jeg tror ikke, jeg føler Herrens Ånd stærkere, end når jeg tjener Herren,« siger Helen. »Se bare på alle ugebladene med smukke mennesker på forsiden. Verden siger, at det er skønhed. Men da jeg arbejdede i dag, fik jeg maling og snavs over det hele. Og jeg tror, at det er Herrens definition på skønhed.«

Hun har sikkert ret. Hvad kunne være smukkere end et af Guds børn, som har fundet glæde i at følge Frelserens eksempel? ☐

"I jeres medmenneskers tjeneste"

Thomas Moore blev medlem af Kirken i Santo Domingo i Den Dominikanske Republik, da han var 83. Bror Moore er bager, og han holder meget af at invitere missionærerne hjem og byde dem på »hvad de nu har lyst til af mad. Jeg ser dem jo leve af sandwiches det meste af tiden,« siger han. Bror Moore nyder at tjene missionærerne, fordi han ser dem give sig tid »til mennesker som mig, som de slet ikke kender. Så det er da et privilegium at tjene dem lidt!« Bror Moore har oplevet glæden ved at tjene andre i kærlighed (se Mosiah 2:17; Gal 5:13).

Der er mange måder at tjene andre på, selv om vi ikke selv har ret meget. Bror Natalio Virazapia bor alene i Córdoba i Argentina. Han har ikke meget af denne verdens gods, men hans slidte cykel, der står parkeret uden for et medlems hus, hvor han går til hånde, eller ved siden af en have, som han passer, er et sikkert tegn på bror Virazapias tjenstvillighed. Selv om han ikke selv ejer nogen jord, finder han altid et sted at så frø, og Herren velsigner ham med en rig høst. Hans lille have mætter mere end én familie. »Jeg kan tjene andre med denne lille krop, som fører mig fra sted til sted,« siger han.

Fra hele verden indløber den ene historie efter den anden om hellige, der ofrer tid og talenter på at tjene deres medmennesker. For eksempel mødtes 282 medlemmer fra Ciudad Victoria Stav i Mexico en kold februarmorgen for at rengøre og forskønne en landevejs-strækning på 2,5 km. Medlemmerne slog og gødede græsset langs grøften, rengjorde fortovet, hvidkalkede træstammer og kantsten, gravede render langs fortovet, fejede gaden og samlede adskillige vognlæs skrald op. »Herrens tjenere har kaldet os til at yde en indsats i lokalsamfundet,« siger Santa Verónica Reyes de Muñoz, som en enkel og dybsindig forklaring på medlemmernes arbejdsindsats.

Til tider kræver tjenestegerning megen tid og stor tålmodighed og tro. Søster Craet fra St. Niklaas Gren i Antwerpen Stav i Belgien fik en hjerneblødning og lå i

koma. Søster Poula Buyse, som er hjælpeforeningspræsidentinde, fik straks arrangeret, at medlemmer kunne skiftes til at sidde hos søster Craet. Som ugerne gik, begyndte nogle af de besøgende at miste modet, fordi de ikke troede, at søster Craet ville komme sig. Så søster Buyse begyndte at sidde længere og længere hos søster Craet og tale med hende, læse for hende og synge salmer.

Med tiden kom søster Craet til bevidsthed igen, men hun var delvis lammet og kunne ikke tale tydeligt. Hendes rehabilitering var lang og smertefuld. Søster Buyse tog sig af hende, når plejerne var væk. Hun holdt hende med selskab og gav hende omsorg og håb. Søster Buyse nøjedes ikke med at tale om barmhjertighed i Hjælpeforeningen, hun var et levende eksempel på det.

Der er mange forskellige måder at tjene på: Vi kan hjælpe de nødlidende, smile til en fremmed, dele evangeliet med andre, passe en kaldelse i Kirken, besøge de syge og give af vores tid, talenter og materielle goder. Derved deler vi lidt af det, som vor himmelske Fader har givet os, med hans børn. □

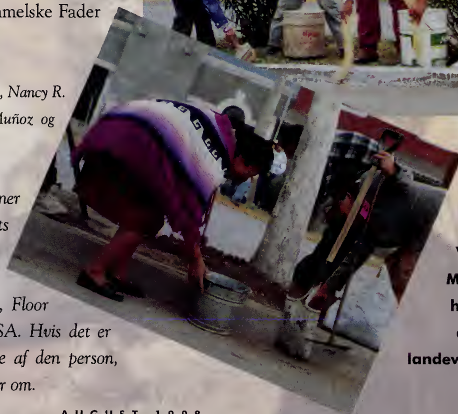
Bidragydere til artiklen: Elizabeth VanDenBerghe, Nancy R. Re de Cifuentes, Santa Verónica Reyes de Muñoz og Ruys Freddy.

Stjernen *vil gerne høre om enkeltpersoner eller grupper, som har ydet en ekstraindsats for andre. Send jeres breve og artikler til You Can Make a Difference, International Magazines, 50 East North Temple Street, Floor 25, Salt Lake City, UT, 84150-3223 USA. Hvis det er muligt så vedlæg venligst mindst ét billede af den person, gruppe eller det tjenesteprojekt, som I skriver om.*

FOTO VENLIGST UDLÅNT AF SANTA VERÓNICA REYES DE MUÑOZ; *KONG BENJAMIN PRÆDIKER FOR NEPHITERNE, AF GARY L. KAPP*

Medlemmer fra Ciudad Victoria Stav i Mexico hjælper hinanden med at rengøre en landevejsstrækning.

Den levende profets ord

Råd og vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley

STYRK HINANDEN, I UNGE

»Tak for jeres styrke. Tak for jeres godhed. Tak for jeres mod. Tak fordi I holder sammen og deltager i institut og seminar og nyder godt af de velsignelser, som opnås her, ikke alene i kraft af belæringerne om evangeliet, men også i omgangen med hinanden. Jeg vil gerne opfordre jer til at tage jer af jeres venner blandt Kirkens medlemmer. Hold sammen og styrk hinanden. Og når så fristelserne kommer, vil I have nogen, som I kan holde jer til og som kan velsigne og styrke jer, når I har brug for det. Det er det, vi har Kirken til – at hjælpe hinanden i svaghedens stund, så vi kan stå fast på vore egne fødder og være trofaste og gode.«[1]

ELSK EVANGELIET

»Jeg opfordrer jer til at gå fremad og efterleve og elske evangeliet. Gør det til en del af jeres liv, denne storslåede og herlige velsignelse, som er kommet til os ved den Almægtiges godhed, nemlig at være en del af hans storslåede Kirke og rige, som vokser og breder sig over hele jorden. Efterlev evangeliet. Elsk evangeliet. Læs skrifterne. I vil ikke opnå et vidnesbyrd om Mormons Bog, medmindre I læser Mormons Bog. I vil ikke opnå et vidnesbyrd om Lære og Pagter, medmindre I læser Lære og Pagter. Tro kommer af at drikke ved den evige sandheds kilde.«[2]

FAMILIEAFTEN

»Vi stræber efter at bevare den traditionelle familie – altså far, mor og børn – som arbejder sammen i kærlighed for at nå et fælles mål. I det store hele lykkes det, selv om vi har alle odds imod os. Vi er for eksempel fortalere for en familieaften, en aften om ugen til familiesamvær. Her belæres ud fra skrifterne. Man drøfter familiens anliggender. Man planlægger ferier. Vi synger sammen. Vi beder sammen. Det virker!«[3]

UDFØRELSE AF MISSIONER

»Vær gode, drenge! Gør, hvad der er ret til enhver tid. Lad ikke på noget tidspunkt noget som helst komme i vejen for, at I kan udføre en mission. I vil velsigne jer selv, I vil velsigne det hjem, som I kommer fra, og I vil velsigne dem, der lytter til jeres budskab som missionærer. Så vær gode. Vælg til enhver tid det rette, og så vil Herren velsigne jer og dygtiggøre jer og benytte jer til at realisere sine hensigter.«[4]

AT OVERVINDE SIN SORG

»Vi kommer alle til at stå over for døden på et eller andet tidspunkt, men når man i sit hjerte har en fast overbevisning om det evige livs realitet, kan man opnå en fred midt i tragedien, en fred, som ikke kan opnås fra nogen anden kilde under himlen.«[5]

STEDFORTRÆDENDE ARBEJDE

»Jeg mener, at det stedfortrædende arbejde for de døde i højere grad minder om selveste Frelserens stedfortrædende offer, end noget andet arbejde, som jeg kan

TIL VENSTRE: FOTO: JED CLARK; TIL HØJRE: FOTO: CRAIG DIMOND

komme i tanker om. Det ydes i kærlighed, uden håb om nogen form for modydelse eller tilbagebetaling eller noget andet i den retning. Hvilket vidunderligt princip!«[6]

BISKOPPER

»Alle har en biskop. Det er et fantastisk system, siger jeg jer, og jeg kan ikke rose Kirkens biskopper nok. De tjener uden nogen form for betaling, bortset fra den kærlighed, som de modtager fra deres medlemmer og Herren, som de tjener. Mange, mange tak, og må I blive velsignet med inspiration og tro og sundhed og styrke og livskraft og energi og en visdom større end jeres egen, så I kan udføre det, som Herren ønsker af jer.«[7]

VORES ANSVAR SOM GUDS BØRN

»Brødre og søstre, vi har et enormt ansvar og store og vidunderlige muligheder som sønner og døtre af Gud. Enhver af os er Guds barn. Det ved vi. Lad os aldrig glemme, at vi er Guds børn til enhver tid og under alle omstændigheder og i alle forhold og omgivelser, som vi måtte befinde os i. Der findes ikke noget tidspunkt eller nogen lejlighed eller nogle omstændigheder, hvor vi kan tillade os at sænke vores standarder.«[8] □

NOTER

1. Regionalkonference i Eugene i Oregon, den 15. september 1996.
2. Stavskonference i Salt Lake Sugar House Stav, den 5. januar 1997.
3. Pressefrokost i Washington D.C., den 2. december 1996.
4. Fireside i Recife i Brasilien, den 15. november 1996.
5. Regionalkonference i Plano i Texas, den 17. marts 1996.
6. Fireside i Birmingham i England, den 29. august 1995.
7. Præstedømmemødet ved regionalkonferencen i Eugene i Oregon, den 14. september 1996.
8. Regionalkonference i Smithfield-Logan i Utah, den 21. april 1996.

DU MÅ IKKE BRYDE ET ÆGTESKAB

W. Jeffrey Marsh

Uanset hvad verden siger, så har Herrens standard om troskab i ægteskabet ikke ændret sig.

I Mormons Bog bildte Korihor Zarahemlas folk ind, at der ikke fandtes nogen fast moralsk standard, kun »tåbelige overleveringer ... der får jer til at tro på ting, der ikke er sande« (Alma 30:14, 16). Ved at følge denne djævelske tankegang kunne mennesker opfylde enhver jordisk lyst uden frygt for straf eller skyld.

Vor tids Korihor'er bruger lignende slutninger, når de forsøger at overbevise os om, at vi kan leve som det passer os uden frygt for alvorlige konsekvenser. Det er en af de vedvarende løgne, som Satan bruger til at narre Guds børn.

Men der bør ikke herske tvivl i sidste dages helliges sind om, hvilken moralsk renhed vor himmelske Fader forventer af os. Præsident Ezra Taft Benson har mindet os om dette: »I denne uddeling har Herren atter fastslået loven fra Sinaj, da han sagde: ›Du skal ikke ... bedrive hor ... *eller gøre noget sådant*‹ (L&P 59:6; fremhævelse tilføjet). Lige fra tidernes morgen har Herren sat en klar og umiskendelig standard for seksuel renhed ... Den standard er kyskhedsloven. Den er den samme for alle ... både mænd og kvinder ... unge og gamle ... rige og fattige.«[1]

Desværre tolererer vores samfund ikke blot umoralsk adfærd, den hylder den ligefrem. Vi kan utvivlsomt forvente, at den sump af synd, som vi nu ser – i hvilket der ikke findes nogen fast moral – vil vokse og opsluge dem, der insisterer på at drive om i udkanten af den eller træde ud i dens søle. Skønt Korihor og hans ligemænd lokker folk stedse nærmere mod sumpen, er der flere vigtige grunde til at holde sig moralsk ren.

1. MORALSK RENHED HJÆLPER DIG TIL KONSTANT AT HAVE HERRENS ÅND HOS DIG

Jesus rådede sine disciple til i hjertet at beslutte sig for at gøre det, som han belærte om og befalede dem (se Joseph Smiths Oversættelse, Luk 14:28). Vi opnår en indre fred, når vi beslutter os for at holde os moralsk rene. Hvis vi ikke har besluttet os for at være lydige, kan vi let blive ugudelighedens ofre.

Det personlige og åndelige fordærv, som følger af at give efter for umoralsk adfærd, er illustreret overalt i skrifterne (se for eksempel 2 Sam 13; Alma 39). De evige konsekvenser af moralske synder er tragiske. Enhver, der vælger at dyrke umoralske tanker og handlinger i stedet for at lytte til Frelserens befalinger, vil blive udelukket fra hans rige (se Gal 5:16-21; 1 Nephi 15:33-34). Af den grund formanes forældre til, både i ord og gerninger, at

LOVGIVEREN MOSES, AF TED HENNINGER

Troskab i ægteskabet begynder med de løfter, som vi aflægger til vor himmelske Fader, længe før vi knæler ved alteret.

lære deres børn at træffe de rette moralske valg. De standarder, som sidste dages hellige skal efterleve og belære om, er blevet klart udtrykt af Det Første Præsidentskab:

»Da seksuel samkvem er så helligt, kræver Herren selvkontrol og renhed før ægteskabet såvel som fuldstændig troskab efter ... Du må aldrig behandle den, du dater (eller ægtefælle), som en genstand, du kan bruge til at tilfredsstille dine egne egoistiske lyster eller ego ...

Herren forbyder specifikt visse handlemåder, deriblandt al seksuel kontakt før ægteskabet, intimt kæleri, seksuelle perversiteter (som f.eks. homoseksualitet, voldtægt og incest), onani eller fordybelse i sex i tanke, tale og gerning.«[2]

Vores karakter formes af det, som vore tanker er optaget af, det, som vores hjerte virkelig tragter efter. Man opnår en ædel karakter ved at træffe de rette valg og ved at gøre det, som Herren (og ikke vor tids Korihor'er) siger. Han lover at sende sin Ånd til de lydige: »Pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn ...

Den Helligånd skal være din stadige ledsager« (L&P 121:45-46).

2. RENHED FØR ÆGTESKABET SKABER TILLID

Utroskab i ægteskabet er ofte et dødsstød til parforholdet og fører til åndeligt fordærv for den, der har været utro. Ukyskhed før ægteskabet underminerer naturligvis tilliden til en mulig partner og vækker bekymring af både følelsesmæssig og fysisk karakter – såsom muligheden for at pådrage sig en farlig sygdom – sammen med helt grundlæggende spørgsmål om pålidelighed.

Den ægteskabelige troskab begynder ikke med aflæggelsen af ægteskabsløfterne, men med de løfter, som vi aflægger til vor himmelske Fader, længe før vi knæler ved alteret.

En kvinde mindes, at hun og hendes kommende mand havde bildt sig selv ind, at det ville styrke deres kærlighed, hvis de overtrådte forbudet mod seksuel synd og levede sammen, inden de blev gift. »Det, som vores venner havde fortalt os ville skabe gensidig tillid, ødelagde faktisk vores forhold,« sagde hun. Efter at de var blevet gift, begyndte tvivlen at dukke op til overfladen. Hvordan skulle de kunne stole fuldt ud på hinanden, når de nu vidste, at de begge havde været villige til at leve sammen med en uden at være gift?

Tvivl fører ofte til mistillid, mistillid til strid, og strid fører til separation og skilsmisse, som det skete i dette tilfælde. Moralsk renhed derimod fremelsker tillid, tryghed og fred.

DETALJE FRA I HANS KONSTANTE VARETÆGT, AF GREG K. OLSEN

Jesus rådede sine disciple til i hjertet at beslutte sig for at ville gøre alt, hvad han belærte dem om og befalede dem at gøre. Det bringer os fred at beslutte os for at være moralsk rene.

3. MORALSK RENHED VÆRNER ET SAMFUND MOD ØDELÆGGELSE

»Hvad vi to beslutter at gøre kommer ikke andre ved. Hvad vi

foretager os i vores liv påvirker ikke andre.«

Denne almindelige retfærdiggørelse af umoralsk adfærd er en af djævelens groveste løgne. Det svarer til at sige: »Vi vil forurene luften med alle de farlige stoffer, det passer os. Hvis I ikke bryder jer om det, så lad være med at trække vejret.« Et menneskes umoralske handlinger skuffer og sårer altid andre, især familie, venner og Gud.

Vores karakter formes af det, som vores tanker koncentrerer sig om og af det, som vores hjerte tragter efter. En ædel karakter opnås ved at træffe de rette valg og gøre det, som Herren siger.

FOTO: CRAIG DIMOND

Desuden påvirker vores skjulte adfærd også samfundet. Hvert eneste menneske udgør en tråd i det stof, som samfundet består af. Hvis størstedelen af trådene er svage og rådne, hvordan kan vi så forvente, at civilisationens stof skal forblive helt, stærkt og slidstærkt?

Præsident Spencer W. Kimball advarede: »Jorden kan ikke retfærdiggøre eller fortsætte sit liv uden ægteskabet og familien. Sex uden for ægteskabet er, hvad enten det gælder unge eller gamle, en vederstyggelighed i Herrens øjne, og det er tragisk, at mange mennesker har blændet deres øjne for disse store sandheder.«[3]

Selv den mindste beslutning om at gøre det rette har potentielt en positiv indflydelse på slægtninge, klassekammerater, samfund og kommende generationer (se 5 Mos 11:27; Matt 5:16; L&P 115:5). Vor himmelske Fader gav os vores handlefrihed, for at vi ved at træffe de rette valg ville kunne hæve os til en fylde af frihed fra synd, sorg og smerte – til en fylde af livet (se Moroni 7:15; 2 Nephi 2:27).

Et ungt, forlovet par lærte en varig lektie om, hvordan man kan træffe de rette valg ved at lytte til Ånden. Før de blev gift, havde de ofte brug for at kunne tale sammen under fire øjne på et sted, hvor de kunne være i fred for de veninder, hun delte værelse med, og de slægtninge, som han boede hos. En aften havde de fundet et idyllisk sted, som lå omkring en halv kilometer fra hovedvejen ved en næsten øde vej, som løb langs en sø. De tænkte ikke på andet end bare at snakke sammen. Men kun få sekunder efter at han havde slukket for motoren, fornemmede de begge, at Ånden vidnede for dem, at de ikke skulle blive der. Han startede bilen, og de kørte tilbage til et mere befærdet område.

»Vi har aldrig fundet ud af, hvorfor vi skulle køre derfra,« siger han, »men vi har altid været glade for, at vi fulgte den tilskyndelse. Uanset hvad den betød, så lærte den os at erkende Åndens røst, når vi har søgt vejledning i vores ægteskab eller i vores personlige liv.«

4. MORALSK SVAGHED KAN KUN OVERVINDES MED HERRENS HJÆLP

Biskoppen undrede sig. En ung mand, som var fristet af homoseksuelle tendenser, fulgte biskoppens råd om at bede, faste, studere skrifterne, engagere sig i Kirken og udøve selvbeherskelse, men han måtte alligevel kæmpe hårdt. Mens de talte, erfarede biskoppen, at den unge mand havde deltaget i en terapigruppe. Den unge mand sagde, at de ikke blev tilbudt nogen vejledning, tværtimod bestod terapimøderne bare i detaljerede, lange drøftelser af problemet. Han fandt det foruroligende. Det var, »som

at hælde benzin på det bål, jeg forsøgte at slukke,« sagde han. Tidligere var andre medlemmer af wardet blevet styrket af lignende terapigrupper. Hvad var nu forskellen?

Da biskoppen overvejede problemet i løbet af ugen, blev han ført til disse ord fra ældste Boyd K. Packer fra De Tolvs Kvorum: »Studiet af evangeliets lærdomme vil forbedre adfærden hurtigere end studiet af adfærd gør. Hvis man er optaget af tanker om uværdig adfærd kan det føre til uværdig adfærd.«[4] Han læste også denne udtalelse fra præsident Benson: »Herren virker indefra og udefter. Verden virker udefra og ind ... Kristus forandrer mennesker, som derefter forandrer deres omgivelser. Verden vil ændre den menneskelige adfærd, men Kristus kan ændre menneskets natur.«[5]

Under Åndens vejledning nedskrev biskoppen samtlige udtalelser om at overvinde homoseksualitet, som han kunne finde i generalkonferencetalerne fra de sidste 30 år. Derefter bad han den unge mand om at læse dem som en del af sit studium af skrifterne. En uge senere sagde den unge mand: »Biskop, de ords styrke og kraft gav mig viljen til at fortsætte og et ønske om at forbedre mig. Jeg har i denne uge modtaget et vidnesbyrd om, at jeg kan gøre det.«

Denne oplevelse lærte biskoppen, at der ikke findes nogen erstatning for Frelserens kraft, når det gælder om at hjælpe folk til at vende sig fra synd, og når det gælder om at ændre folks liv, så må man fokusere på evangeliets principper, i stedet for at dvæle ved synden.

Frelseren har befalet os at være hellige, ikke verdslige. Takket være sit jordiske virke og sit sonoffer forstår han fuldt ud enhver prøvelse, enhver fristelse, enhver svaghed og enhver synd, der udfordrer os (se Alma 7:11-13). Vi står ikke alene i vore trængsler. De, der kæmper mod fristelser, har det løfte, at de kan holde ud til enden med deres pålidelighed intakt takket være den styrke og nåde, som Frelseren kan opbygge og løfte os med. Han er vores talsmand og evige ven, »som kender menneskets svaghed og ved, hvorledes han skal komme dem til hjælp, som fristes« (L&P 62:1).

5. DET ER EN CELESTIAL STANDARD AT HOLDE SIG MORALSK REN

Til tider begrænser vi vores udvikling ved at betragte minimumsforventningerne som maksimumsmål. »Du må ikke bryde at ægteskab« er det mindste, som Herren forventer af vores omgang med hinanden. Den højere, celestiale lov lyder: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden.

Den, som ser på en kvinde for at begære hende, skal fornægte troen og skal ikke have Ånden, og om han ikke omvender sig, skal han kastes ud« (L&P 42:22-23; se også L&P 63:16).

En historie fra de apokryfe jødiske skrifter, som ikke omfattes af den hebraiske Bibel, har særlig værdi her. Det er Susannas historie, i hvilken vi også præsenteres for den unge profet Daniel.[6] Susanna var en kysk, gudfrygtig og meget smuk kvinde. To ældre dommere i Israel, som tragtede efter hende i deres ugudelige hjerter, overraskede Susanna alene og stillede hende over for at frygteligt valg: Enten skulle hun føje dem, eller også måtte hun forsvare sig mod deres opdigtede historie om en fiktiv elsker og en horagtig affære. Hun vidste, at straffen for sidstnævnte ville være døden, og at de to mænd måske ville overmande hende, hvis hun ikke gav efter. Men hun sagde: »Dog vil jeg hellere lade være at gøre det og så falde i eders hænder, fremfor at synde imod Herren.« Derefter råbte hun på hjælp.

Da hjælpen kom, fortalte de to mænd deres onde historie, og Susanna blev til sidst dømt til døden. Men Gud hørte denne retskafne kvindes bøn og inspirerede Daniel til at afsløre de to sammensvorne. Den dødsdom, som var blevet udtalt over Susannas hoved, tilfaldt nu i stedet dem.

Ligesom det var tilfældet med de to korrupte ledere, vil Guds straffedomme i sidste ende ramme dem, der gør andre til ofre og søger at skjule deres moralske synder.

Vor himmelske Fader gav os handlefrihed, så vi ved at træffe de rette valg kunne opnå en fylde af frihed fra synd, sorg og smerte – og opnå en fylde af liv.

FOTO: CRAIG DIMOND

6. MORALSK RENHED ER MÅSKE IKKE LET, MEN ALTID UMAGEN VÆRD

Herren har sagt os: »I må altid øve dyd og hellighed for mig« (L&P 46:33). Uanset om vi er ugifte eller gifte kræver det at værne om sin dyd, at man er varsom med følelsesmæssige påvirkninger, fysiske omgivelser og aktiviteter. De fleste unge sidste dages hellige har lært at udvise varsomhed, når de er ude med andre: Såsom at undgå at være alene sammen i tomme huse eller lejligheder, at undgå nedbrydende film eller aktiviteter og så videre. På samme måde ved de fleste gifte par – og hvis de lytter, vil Ånden bestemt bekræfte dette – at det er klogt at undgå at være alene med eller søge sympati (især når det gælder ægteskabelige problemer) hos en af det modsatte køn, som man ikke er gift med. Det giver sikkerhed at holde sig inden for disse rammer.

Som en biskop sagde til de unge i sit ward: »Tro ikke, at I er undtagelsen fra reglen. Jeg har aldrig interviewet et ungt menneske, der har overtrådt de moralske love, som ikke har ignoreret flere af disse retningslinjer. Regler og bud befrier jer for syndens sorg og tunge byrder.«

Skrifterne lærer os: »I skal leve i Ånden og ikke følge kødets lyst« (Gal 5:16). Når vi adlyder dette råd, opfylder vi Faderens vilje. Præsident Benson vidnede om, at »Herren har behag i sine børns kyskhed (se Jakobs Bog 2:28). Hørte I det, mine brødre og søstre? Herren er ikke bare tilfreds, når vi er kyske. Han har *behag* i vores kyskhed.«[7]

Satan derimod ønsker at gøre alle mennesker ulykkelige, og han ved, at umoralsk adfærd er den hurtigste måde at opnå det mål på. Men enhver af os har magt til at vælge, hvad vi vil gøre, når fristelserne melder sig. De sidste dages hellige, som fremfor alt ønsker at holde Herrens befalinger, som omvender sig, når de gør noget forkert, og som i tro retter deres liv ind på retfærdighedens sti, vil, ved Guds nåde, nå frem til det celestiale rige.

»Endvidere ønsker jeg, at I vil tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigtvarende salighed. O, husk på, husk på, at disse ting er sande, thi Gud Herren har talt dem« (Mosiah 2:41). □

NOTER

1. »The Law of Chastity«, *Brigham Young University 1987-88 Devotional and Fireside Speeches*, 1988, s. 50.
2. »Seksuel renhed«, *Til gavn og styrke for de unge*, 1990, s. 12-13. Yderligere hjælp til at undervise unge mennesker om intimitetens forskellige aspekter findes i *En forældrevejledning*, 1985.
3. »Gud lader sig ikke spotte«, *Stjernen*, februar 1975, s. 30.
4. »Små børn«, *Stjernen*, januar 1987, s. 12.
5. »Født af Gud«, *Stjernen*, oktoberkonferencen 1985, s. 6.
6. Historien er her citeret fra *Det Gamle Testamentes Apokryfiske Bøger*.
7. »The Law of Chastity«, s. 50.

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

TAK, NORA!

Alba Stella Cañaveral Blandón

Da jeg blev kaldet til at virke som præsidentinde i Unge Pigers organisation i min gren, var jeg bange for, at jeg ikke ville kunne komme ind på livet af pigerne eller hjælpe dem. Jeg vidste, at jeg måtte blive mere selskabelig og overvinde min generthed.

Til at begynde med følte jeg mig overvældet og vidste ikke, hvor jeg skulle begynde. En del af pigerne i min gren, Simón Bolivar Gren i Villadupar Distrikt i Colombia, var ikke aktive. Den lille gruppe af aktive piger var ikke vanskelige, men de virkede lidt fjerne og lidt ligegyldige. Jeg frygtede, at det ikke ville gå godt.

Så en dag, ikke længe efter at jeg var begyndt at virke, kom Nora, en af de unge piger, hen til mig, gav mig et knus og sagde, at hun var glad for, at jeg skulle arbejde med hende og de andre unge piger. Jeg fornemmede min himmelske Faders kærlighed i det knus. Min tvivl blev til tillid, min generthed til tryghed, og min frygt til oprigtig kærlighed til disse unge piger.

Lidt efter lidt kom jeg til at forstå dem, at acceptere dem, som de var, og at være stolt af hver eneste af dem. Jeg vandt deres tillid og accept, hvilket gav mig mod til at gøre en indsats for dem, som var mindre aktive og indgyde en mere positiv holdning til Kirken i dem.

For ikke så længe siden modtog Nora sin anerkendelse for kvindelighed. Hun har et stærkt vidnesbyrd om evangeliet og yder en god støtte til sine ledere i Kirken. Tak, Nora, fordi du så dygtigt efterlever de principper, som Unge Pigers medaljon symboliserer! □

BØRNESTJERNEN

147. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • AUGUST 1998

FRA VEN TIL VEN

ÆLDSTE JACK H GOASLIND

De Halvfjerds' Præsidium
Fra en samtale med Rebecca M. Taylor

Jeg begyndte at stå på ski som femårig, og jeg har altid elsket den sport. I mange år tænkte jeg: *Kunne det ikke være herligt at stå på ski for det amerikanske OL-hold!* Endelig, da jeg var gammel nok til at tage på mission, fik jeg chancen for at være reserve på det amerikanske hold.

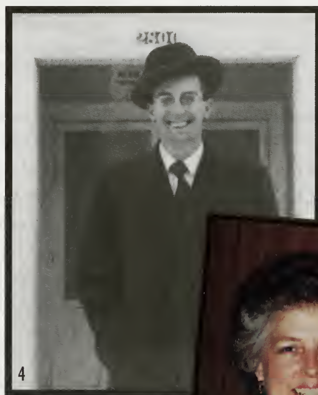

OL! Det var noget, jeg havde arbejdet på og drømt om i årevis. Heldigvis havde jeg en meget klog biskop, som tilfældigvis også var min far. Da jeg spurgte ham: »Vil familien være lige så stolt af mig, hvis jeg kommer på USA's OL-hold i stedte for at tage på mission?« svarede han: »Det er ikke noget, familien skal afgøre. Det er dit valg.« Han opfordrede mig derefter til at faste og bede om det. Jeg fulgte hans råd, og så vidste jeg, hvilket valg der var det rigtige: Jeg skulle på mission.

Jeg blev kaldet til den Vestcanadiske mission. Så længe jeg kan mindes, har jeg vidst, at Kirken var sand, men min mission var med til at styrke mit vidnesbyrd endnu mere og fik mig til at indse, hvad et vidnesbyrd virkelig er. Min mission ændrede mit liv, og jeg har aldrig fortrudt, at jeg besluttede at tjene. Den oplevelse lærte mig betydningen af altid at vælge det rette, ligesom I børn lærer i Primary i dag.

. . . .

Jeg var så velsignet, da jeg var yngre, at have en gruppe rigtig gode venner i mit ward, og vi havde det sjovt sammen. De var alle sammen gode eksempler for mig. En af dem var Joel R. Garrett. Noget, som jeg aldrig glemmer om han var, at hver gang nogen sagde noget, der var lidt upassende, så forlod han gruppen. Han holdt fast ved alt det, som var rigtigt, uanset hvad andre så mente.

Jeg kan huske tidspunkter, hvor jeg følte mig fristet til at gøre noget, men så tænkte jeg: *Det ville Joel Garrett aldrig gøre*. Og så lod jeg være. Børn, I skal vide, at jeres venner kan påvirke de valg, som I træffer. Hvis I vælger de rigtige venner, vil de hjælpe jer med at træffe gode valg.

. . . .

Jeg er taknemlig for de ofre, som pionererne ydede for os. Min oldefar, James Jack, blev omvendt til Kirken, mens han boede i Skotland. Han sejlede til USA og foretog vandringen over prærien til Saltsødalen, hvor han blev Brigham Youngs privatsekretær. Efter præsident Youngs død blev han sekretær for andre af profeterne. Jeg har stor respekt for min oldefar. Han forlod et mageligt liv i Skotland for at rejse helt til Utah, og her oplevede han hårde tider. Jeg værdsætter hans mod, hans tro og især hans villighed til at gøre alt, hvad han blev bedt om at gøre i Herrens tjeneste.

. . . .

Børn, jeg håber, at I hver især vil forstå, hvilket enestående menneske I er. I kom til denne jord med talenter og evner til at klare jer, hvis I blot vil yde en indsats. Træf fornuftige valg, og husk altid på, at ægte lykke kommer af at holde budene og tjene andre.

En af de største velsignelser, som er givet til jer og alle Guds andre børn, er bøn. Hver dag kan I tale med jeres himmelske Fader og takke ham for alt, hvad I har, og derefter bede om det, som I har brug for. Jeg ønsker personligt at fortælle jer, at vores kærlige himmelske Fader hører jeres bønner og besvarer dem, og han vil hjælpe jer med altid at vælge det rette. □

1. Ældste Goaslind som fem-årig; 2. Cirka ni måneder gammel; 3. Ni år gammel, *til venstre*, sammen med sin bror Keith på et skib til Catalina Island ud for Californien; 4. Som missionær i Den Vestcanadiske Mission; 5. Ældste Goaslind sammen med sin hustru, Gwen Bradford Goaslind.

JEG HOLDER, HVAD JEG LOVER

Sydney Reynolds

»I har indgået en pagt med ham, at I vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin Ånd over jer« (Mosiah 18:20).

Hvad ved du om pagter? En pagt er et løfte eller en højtidelig aftale. Når vi indgår en pagt med en anden, giver vi hinanden løfter. Når vi indgår en pagt med Herren, ved vi, at Herren vil holde sine løfter. Det er meget vigtigt, at vi også holder vore løfter, eller vores del af pagten med Herren.

Der er mange historier i skrifterne om folk, som indgik pagter med Herren. Kan du huske historien om Noa? På Noas tid var folket så ugudelige, at Herren sendte en vandflod for at udrydde dem. Noa fik befaling om at bygge en ark, så han kunne redde mindst to af hver slags dyr, samt sin egen retskafne familie. Da jorden var blevet vasket ren af vandfloden, indgik Herren en pagt med Noa og lovede, at jorden aldrig igen skulle blive lagt øde ved en vandflod. Som et tegn på den pagt sendte Herren en regnbue. Når vi i dag ser en regnbue, bør vi tænke på det løfte, som Gud har givet (se 1 Mos 9:9-17).

Ammons folk (Anti-Nephi-Lehis folk) indgik også pagter med Herren. De var lamaniter, som blev omvendt, da Ammon og hans brødre underviste dem i evangeliet. Disse mennesker var så taknemlige for at blive tilgivet for deres ugudelighed, at de indgik en pagt om aldrig mere at slå ihjel. Som tegn på deres pagt nedgravede de deres sværd, så de ikke ville blive fristet til at slås igen. De holdt deres løfte, selv når deres liv var i fare, og Herren velsignede dem (se Alma 23-24).

Vi indgår en pagt med vor himmelske Fader, når vi bliver døbt. Vi lover at påtage os hans Søn Jesu Kristi navn og altid erindre ham og holde hans bud. Når vi holder vores del af pagten, har vi det løfte, at vi altid vil have Helligånden hos os – til at vejlede os, beskytte os og trøste os. Sikke vidunderlige velsignelser, vi får, når vi holder vores løfte, vores pagt med Gud!

FORSLAG TIL FÆLLESTID

1. Læs eller fortæl historien om Hanna, Eli og Samuel (se 1 Sam 1; 3). Påpeg at Herren kan tale til små børn, og de kan høre og adlyde. Syng »Jeg søger til Herren« (Børnenes Sangbog, *s. 67).*

2. Fortæl børnene om Josva, den store profet, som førte israelitterne ind i det forjættede land (se hæftet Primary 6, *lektion 23, s. 101-105). Da Josva var blevet gammel, kaldte han folket sammen og mindede dem om alt det vidunderlige, som Herren havde gjort for dem. Han sagde til folket, at de skulle vælge, hvem de ville tjene (se Jos 24). For at fremhæve Jos 24:15 yderligere kan du samle følgende ordstrimler eller plakater: »Så vælg / i dag (lav en tegning af en stor sol) / om I vil tjene Herren ... / Jeg og mit hus (lav en tegning af et hus og en familie) / vil tjene Herren.« Bed fem børn om at holde skiltene. Gentag skriftstedet. Påpeg vigtigheden af »i dag« at vælge at tjene Herren.*

3. Tegn en stor regnbue, farvelæg den og klip hver farvebane ud for sig. Anbring på forhånd de forskellige dele af regnbuen rundt om i lokalet. Bed børnene om at lede efter delene og aflevere dem til dig. Bed hvert af de børn, som finder en del af regnbuen, om at fortælle lidt af historien om Noa og derefter anbringe sin del af regnbuen på en flonelstavle eller opslagstavle. Syng »Når jeg skal døbes« (Børnenes Sangbog, *s. 53). Spørg børnene, hvad de kan gøre for at yde deres bedste.* □

TEGN PÅ EN PAGT

INSTRUKTIONER: Slå hver af skriftstedshenvisningerne op og læs dem. Tegn en streg fra skriftstedet til den tegning, som beskriver det. Farvelæg derefter billedet. Vi kan også indgå vigtige pagter med vor himmelske Fader. Tegn en cirkel om det billede, der repræsenterer den pagt, som du kan indgå, eller som din himmelske Fader har indgået med dig.

1 Mos 9:12-15	Mosiah 18:8-13	Jos 24:15, 24-27	L&P 20:75-79

ILLUSTRERET AF TADD R. PETERSON

FIKTION

KRISTINES SANG

Heidi Klumb
ILLUSTRERET AF JULIE F. YOUNG

Duften af lasagne fyldte køkkenet, da Kristines familie satte sig til bords. Kristine bøjede stille hovedet, mens hendes far bad bordbøn. Efter bønnen begyndte mor at servere lasagne, mens far spurgte, hvad de havde lært i Kirken den dag.

Gitte og Richard, Kristines storesøster og storebror, havde hørt om Emma Smith, profeten Josephs kone. De sagde, at Jesus kaldte Emma for en »udvalgt kvinde«.

Kristine spurgte: »Hvad er en udvalgt kvinde?«

Far forklarede: »En udvalgt kvinde er en kvinde, som er blevet valgt af vor himmelske Fader og udpeget til en særlig opgave.«

Kristine smilede, for hun kunne godt lide Emma Smith og var glad for, at Jesus Kristus havde kaldt hende en udvalgt kvinde. Kristine vidste, at Emma havde været en meget modig kvinde.

Da det blev Kristines tur til at fortælle, hvad hun havde lært i Primary, forsvandt hendes smil, og hun fik tårer i øjnene. Hun snøftede: »Jeg ville ønske, at jeg kun skulle synge to sange om søndagen, sådan som min veninde Jamie gør i sin kirke. Jeg vil ikke synge i Primary mere.«

»Du er da ellers så glad for at synge,« sagde mor. »Hvad er der sket?«

»Erik sagde, at jeg synger alt for højt. Han siger, at det er dumt at synge.«

Mor rejste sig og forlod køkkenet. Lidt efter kom hun tilbage med sin Lære og Pagter. Da hun havde fundet det, hun søgte i den, spurgte hun Kristine: »Vidste du, at Emma Smith fik sin helt egen åbenbaring fra Herren?« Kristine rystede på hovedet. »Jo,« fortsatte mor. »Afsnit 25 i Lære og Pagter er en særlig åbenbaring til Emma, og i den fortæller Jesus hende nogle ganske særlige ting.«

»Er det der, han kalder hende en udvalgt kvinde?«

»Ja, det er det. Den fortæller også om en kaldelse, som Emma modtog fra ham. Vidste du, at han bad hende om at samle Kirkens allerførste salmebog? Han vidste, at hun ville være god til at samle sange og salmer, som de hellige kunne synge. Da Herren havde bedt hende om at samle en salmebog, fortalte han hende noget ganske særligt om sang. Vil du gerne høre, hvad han sagde?«

Da Kristine nikkede, læste mor vers 12: »Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder.« Mor lagde bogen fra sig og spurgte de andre ved bordet: »Hvem ved, hvad det vers betyder?«

Richard smilede. »Det betyder, at Jesus Kristus kan lide at høre os synge.«

»Det er rigtigt, Richard,« sagde far. »Det betyder også, at sang er som en bøn. Vi er altid ærbødige under en bøn, fordi vi taler med vor himmelske Fader. Salmer er ligesom bønner, og derfor er det vigtigt at synge begejstret.«

Kristine smilede, mens hun tænkte på, hvordan Emma Smith havde adlydt Jesus og gjort ham glad. Hun tænkte på Erik og de onde ting, han havde sagt. Hun besluttede, at hun ville være som Emma og være modig nok til at gøre det rette. »Jeg glæder mig til næste søndag,« bekendtgjorde hun. »Jeg vil synge højt og gøre Jesus glad.« □

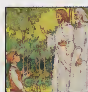
TROSARTIKLERNE

Corliss Clayton/Illustreret af Beth Whittaker

HUSKESPIL

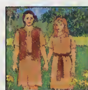
1

Vi tror på Gud, den evige Fader, på

2

Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og

3

Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved

4

Vi er tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på Herren, Jesus Kristus, 2) Omvendelse,

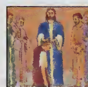
5

Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af

6

Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke,

7

Vi tror på tungemålsgaven, profeti, åbenbaring,

8

Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt, som den er rigtigt oversat;

9

Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og

10

Vi tror på Israels virkelige indsamling og de ti stammers tilbageførelse; at Zion (det ny Jerusalem) vil blive grundlagt på det amerikanske fastland,

11

Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og

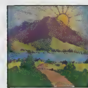
12

Vi tror, at vi må være loyale over for konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner og

13

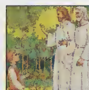
Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt,

INSTRUKTIONER

Tag forsigtigt side otte og ni ud af tidsskriftet. Lim dem på karton eller pap og klip kortene ud. Når du vil spille spillet, lægger du kortene med forsiden nedad på gulvet eller bordet og blander dem. Så skiftes I til at vende to kort og se, om I kan finde to halvdele af en trosartikel, der passer sammen. Hvis de to kort ikke passer sammen, vender I dem igen og lader den næste spiller få sin tur. Når en af jer finder to kort, der passer sammen, læser vedkommende den samlede trosartikel og beholder de to kort. Den spiller, der har flest kort, når I er færdige, har vundet.

hans søn Jesus Kristus og på Helligånden.

ikke for Adams overtrædelse

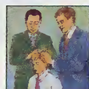
at adlyde evangeliets love og forordninger.

3) Dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse,
4) Håndspålæggelse for Helligåndens gave.

sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.

nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister, o.s.v.

syner, helbredelse, udlægning af tungemål o.s.v.

vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.

vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.

at Kristus personligt vil regere på jorden, og at jorden vil blive fornyet og få sin paradisiske herlighed.

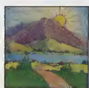
indrømmer alle mennesker den samme ret, lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.

adlyde, ære og holde lovene.

vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.

HISTORIEFORTÆLLEREN FRA GALILÆA, AF DEL PARSON

En lille missionær

DeAnne Walker

Yanina Rastelli og Marianela Salgado bor i Codoy Cruz i Argentina. De er begge ni år gamle, og de har været venner i lang tid. Men de er endnu bedre venner i dag, end de var for halvandet år siden. Der skete noget meget vigtigt i foråret 1997.

Marianela var kommet hen for at lege med Yanina og hendes 11-årige storesøster Ornela. Marianela kommer tit hos familien Rastelli, men da pigerne den dag sad ude i køkkenet og snakkede, begyndte Marianela at stille spørgsmål – om Kirken, om Mormons Bog og om dåb. Marianela havde længe vidst, at Yanina og Ornela var medlemmer af Kirken, men det var første gang, hun havde spurgte dem nærmere om det.

Yanina og hendes søster besvarede Marianelas spørgsmål, så godt de nu kunne og blev meget overrasket, da hun spurgte, om hun måtte låne en Mormons Bog, som hun kunne læse. »Jeg hentede min Mormons Bog og tilbød hende, at hun kunne låne den,« husker Yanina. »Jeg troede, at hun ville tage den med hjem og læse den senere, men da Ornela og jeg gik ud for at lege, ville Marianela ikke med. Hun ville bare sidde og læse den med det samme.«

I to uger gik Marianela i kirke med Yanina, og så fortalte hun Yanina, at hun ville døbes. »Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige,« husker Yanina, »så jeg spurgte min mor, hvad jeg skulle gøre.« Yaninas mor sagde, at Marianela skulle tale med sin mor. Yanina og Ornela gik med Marianela hjem og hjalp hende med at fortælle sin mor om Kirken. Marianela fortalte også sin mor, at hun gerne ville døbes.

Kort efter kom missionærerne tilfældigvis forbi Marianelas hjem. De vidste ikke noget om, at hun gerne ville være medlem af Kirken. Da de skulle til at gå igen efter deres besøg, sagde Marianelas mor: »Min datter vil gerne døbes i jeres Kirke.« Det kom som en stor overraskelse for ældsterne – de blev glade over at høre om Marianela, der allerede kendte til Kirken og ventede på at blive døbt.

FOTO: DEANNE WALKER

***Fra venstre*: Yanina og Ornela Rastelli, Marianela og Diego Salgado. De er bedre venner nu, end de var i foråret 1997, hvor der skete noget meget vigtigt.**

Missionærerne begyndte at undervise familien om Kirken, og Marianelas mor og hendes storebror Diego på 10 år besluttede begge at blive medlem af Kirken. Marianelas mor bad Yanina om at bære vidnesbyrd ved dåben, fordi Yanina havde været med til at fortælle familien Salgado om Kirken. »Da jeg rejste mig for at bære mit vidnesbyrd, begyndte jeg at græde,« husker Yanina, »men jeg var meget lykkelig. Jeg tror, at alle i lokalet kunne føle Ånden. Jeg er så glad for, at Marianela, Diego og deres mor nu er medlem af Kirken!« □

DETALJE FRA SHAFAN OVERBRINGER RULLERNE TIL JOSIJA, AF ROBERT T. BARRETT

JOSIJA TROR PÅ SKRIFTERNE

Vivian Paulsen

Josija var kun otte år, da han blev Judas konge. Hans far havde været en ugudelig konge, men Josija valgte at være retfærdig. Da han havde været konge i mange år, gav han befaling om, at templet skulle sættes i stand. Mens det arbejde blev udført, fandt man lovbogen (skrifterne). Ypperstepræsten sendte den til kong Josija, som studerede den grundigt. Til sin forfærdelse opdagede han, at han og folket ikke havde efterlevet evangeliet. Han græd, da han blev klar over, at de havde dyrket afguder (falske guder). Han befalede, at afguderne skulle knuses.

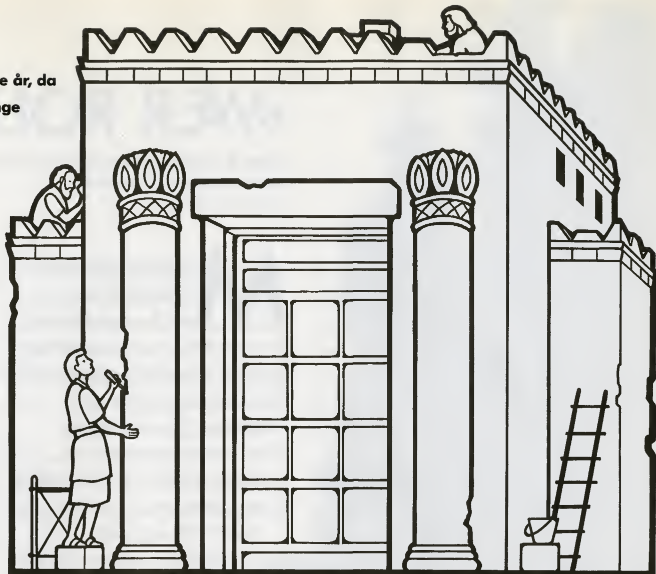
Herren så, at Josija ønskede at være lydig og leve i overensstemmelse med skrifterne. Han lovede Josija, at skønt Jerusalem en dag skulle ødelægges på grund af sin ugudelighed, så skulle det ikke ske, mens Josija var konge

Kong Josija lod folket samle foran templet. Han stod ved siden af en søjle og læste højt for dem fra lovbogen. Derefter lod han dem indgå en hellig pagt med Herren om at »følge Herren og holde hans befalinger ... af hele deres hjerte og af hele deres sjæl og således holde den pagts ord i hævd, som stod i denne bog« (2 Kong 23:3). Hele folket indgik pagten. Josija bestræbte sig hele sit liv på at efterleve skrifterne, og han lærte sit folk at gøre det samme.

Selvom folket ikke forblev trofaste efter kong Josijas død, var han så retskaffen en mand, at man sagde om ham: »Der havde ikke tidligere været nogen konge, der som han af hele sit hjerte og af hele sin sjæl og af hele sin styrke vendte om til Herren, helt efter Moses' lov, og efter ham kom der ingen som han« (2 Kong 23:25). □

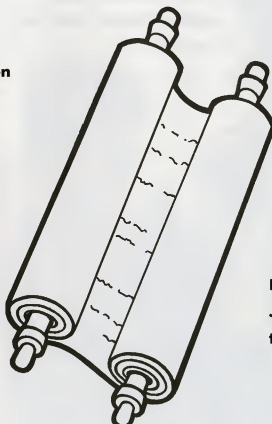
Josija var otte år, da han blev konge

Templet bliver sat i stand

Ypperstepræsten

Lovbogen

Den voksne Josija står ved templets søjle

Instruktioner

Lim figurerne på tykt papir, farvelæg dem og klip dem ud. Brug dem til at fortælle historien om den retfærdige kong Josija. (Se 2 Kong 22-23).

ILLUSTRERET AF BETH WHITTAKER

»VÆR ROLIG«

Fortalt af Job Abram Goldrup til Ray Goldrup
(Bygger på en virkelig begivenhed)
ILLUSTRERET AF DICK BROWN

Mit navn er Job Abram Goldrup. Da jeg var fire år gammel og min storebror, Matt, var seks og et halvt år, tog far os med på campingtur til Blue Lake i det nordlige Californien. Det var midt i en meget varm sommer. Selv om vandet var sunket i de andre søer, så de var helt mudrede, var Blue Lake stadig fyldt med vand.

Vi sov i soveposer på jorden den nat, og far fortalte os en historie. Jeg kan ikke huske, hvad den handlede om, men jeg holdt meget af hans blide stemme og følelsen af at være sammen med ham ved søen i skoven. Jeg følte mig tryg og elsket og glad. Månen kastede sølvglinsende lysstråler på vandet, og jeg hørte en ugle tude i de mørke træer, hvis grene svajede frem og tilbage i den tørre vind. Jeg så længe på vores lejrbåls varme, klare gløder. Det var med til at gøre mørket lidt mindre uhyggeligt, ligesom også fars stemme gjorde.

Om morgenen lavede far varm kakao og stegte pølser. Der var lidt strå og græs i kakaoen, for far havde tabt kakaopulveret på jorden, og noget græs blev blandet ned i det, da han skrabede det op. Men det gjorde ikke noget, for far sagde, at der ikke var nogen grund til at være ude i naturen, hvis man ikke også fik lidt af den i sig. »Desuden,« tilføjede han, »har systemet

godt af lidt grovfoder.« Vi lo og drak det. Det var en lidt underlig morgenmad – det vi spiste til morgenmad, burde have været aftensmad, og det vi spiste til aftensmad, burde have været morgenmad – men det var det sjove ved at være på campingtur med far.

Efter morgenmaden lejede vi en robåd og sejlede ud på søen. Far sagde, at vi skulle have orange redningsveste på. Det var det eneste, som ikke var særlig sjovt, for det var allerede meget varmt, og redningsvesten gjorde mig endnu mere varm. Men far sagde, at ligesom profeternes ord sikrer os åndeligt, sikrer redningsvesten os fysisk.

Jeg lavede en grimasse og vred mig, som for at ryste redningsvesten af mig.

»Du er stædig, hva', Joby?« sagde far smilende og rystede på hovedet.

Jeg vidste ikke helt, hvad han mente. Jeg lavede endnu en grimasse og stak mine hænder ned i det kølige vand. Vandet føltes dejligt. Og jeg må indrømme, at det gjorde fars råd også. Selvom om jeg ikke altid forstod det, så vidste jeg, at det viste, at han holdt af mig og min bror.

Vi sejlede lidt i ring, indtil far begyndte at ro ligeud. Matt hviskede til mig, at far var nogenlunde lige så god til at ro, som han var til at lave mad.

Far hørte os og lo. »Jeg tager bare den smukkeste rute,« spøgte han.

Nogen tid senere nåede vi ud til en lille ø på den anden side af søen. Jeg følte mig som en opdagelsesrejsende, da far trak robåden halvt op på den stenede bred. Øen var dækket med træer. Nogle store træer var for længe siden faldet i vandet, og der lå træstykker på stranden.

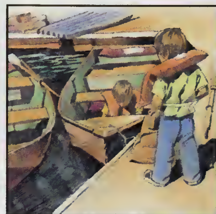
Der var bare et problem: Det var steghedt! Det hjalp lidt at tage skjorte og strømper af og vade i det lave vand langs bredden, mens vi kiggede efter sten og små fisk. Det hjalp, men det var ikke nok. »Far,« plagede jeg, »må jeg ikke nok tage redningsvesten af? Det er så varmt, og vandet er ikke ret dybt her. Det når ikke engang op til mine knæ.«

Far, der gik lidt længere oppe på stranden, kløede sig i håret og gjorde en grimasse. »Det går vel nok, Joby,« sagde han til sidst, »bare du ikke går ud, hvor vandet er dybere.«

Det lovede jeg at lade være med, og Matt hjalp mig med at tage vesten af. Jeg smed den op på stranden. Det var herligt at få den af! Min bror og jeg fortsatte med at lede efter sten og fisk under vandoverfladen. Matt gik og vendte stenene med en kæp, han havde taget med fra lejren.

Lidt senere kiggede far sig tilbage for at se til mig og min bror og råbte: »Hvor er Joby, Matt?«

Matt så til alle sider, og så kiggede han forvirret på far. »Det

ved jeg ikke. Han var her lige for et øjeblik siden.«

Far spænede op af vandet og så hen mod de tykke, forvredne træer på øen. »Joby!« råbte han igen og igen i håb om, at jeg havde vovet mig ind mellem træerne.

Matt var også bange. »Hvor er han, far?«

Far svarede ikke. Han løb ned til det lave vand i nærheden af Matt og kiggede ned i det. Så løb han hen langs stranden, først i den ene retning og så i den anden. Pludselig stoppede han op, så ned i vandet ved et væltet træ og råbte »Joby!« Så kastede han sig ned i vandet og halede mig op!

Jeg udstødte et højt gisp, da jeg endelig fik luft igen.

»Har du det godt?« spurgte far med tårer i øjnene.

Jeg nikkede. »Jeg trådte vist ned i et hul. Der var ligesom en stemme, der sagde til mig: ›Vær rolig. Din far kommer og finder dig.‹ Og det gjorde jeg så. Jeg kiggede bare på træets rødder, mens jeg ventede på, at du skulle finde mig.«

Far begyndte at græde. Han knugede mig, som om han aldrig ville slippe mig igen. Og i det øjeblik ønskede jeg heller ikke, at han skulle slippe mig. Jeg begyndte også at græde.

Bagefter satte vi os på en træstamme på stranden, og far forklarede, hvad der var sket. Han sagde, at jeg var trådt ned i et dybt hul og kunne være druknet. Jeg var kun blevet reddet, fordi vor himmelske Fader havde holdt kærligt øje med mig. Far sagde, at den stemme, jeg havde hørt, var Helligånden, der fortalte mig, hvad jeg skulle gøre. Jeg ved, at det er sandt på grund af den dejlige følelse, som jeg havde, mens jeg ventede på, at far skulle finde mig. »Hvis der var godt panik i dig,« sagde far, »så havde du måske slugt en masse vand og var druknet.«

Jeg vil altid huske den dag, hvor vi lyttede til fars stemme, sov ved bålet, spiste pølser, drak kakao med græs i og vadede i det kølige vand på en varm sommerdag. Men først og fremmest husker jeg min oplevelse med Helligånden, som lærte mig, hvor tæt han er på os – så tæt, sagde far, som et amen efter en bøn. □

»DEN ÅND, DER LEDER DIG TIL DET GODE«

Kort efter profeten Joseph Smiths død havde præsident Brigham Young en drøm, hvori profeten instruerede ham: »Bed folket om at være ydmyge og trofaste, og sørg for fortsat at have Herrens Ånd, og den vil lede dem på rette vej. Vær forsigtig med ikke at afvise den lille sagte stemme; den vil lære dem, hvad de skal gøre, og hvor de skal gå hen; den vil afgive rigets frugter« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 41).

Vi finder den samme befaling i skrifterne: »Forlad dig på den Ånd, der leder dig til det gode, ja, som får dig til at handle retskaffent, at vandre ydmygt og dømme retfærdigt; thi det er min Ånd ... min Ånd ... kan oplyse din forstand og fylde din sjæl med glæde« (L&P 11:12-13).

GUD VIL SENDE SIN ÅND

Alle, der er blevet døbt, har fået befaling om at modtage Helligåndens gave. Men, som præsident Brigham Young forklarede, så er det at faktisk modtage gaven betinget af »Guds visdom og vores trofasthed« (*Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 67).

Hvordan skal vi så leve for at kunne modtage Helligåndens tilskyndelser? Ældste James E. Faust fra De Tolvs Kvorum foreslog nogle retningslinjer, som blandet andet »(1) ærligt og oprigtigt at stræbe efter at holde Guds bud, (2) at være åndeligt indstillet på at modtage de guddommelige budskaber, (3) at bede i ydmyg, inderlig bøn og (4) at søge med urokkelig tro« (*Stjernen*, oktober 1980, s. 18). Gud vil sende sin Helligånd, som han finder det passende. Vores udfordring består i at følge ældste Fausts råd og stole på Herrens vejledning.

»AT HANDLE RETSKAFFENT, AT VANDRE YDMYGT OG DØMME RETFÆRDIGT«

En tempelpræsident fortalte engang en gruppe unge, som besøgte templet: »Da I selv blev døbt, fik I besked på at modtage Helligånden, hvilket vil sige, at Helligånden vil vejlede og velsigne jer, hvis I er værdige. Hvis nogen går imod jer eller ønsker at gøre jer fortræd, kan I overvinde den modstand ved hjælp af Helligåndens indflydelse.«

ILLUSTRERET AF LAVON THORNTON

Præsidenten fik øje på en ung pige, som græd. Hun forklarede, at hendes mor var imod, at hun kom i Kirken, og hun havde været vred over, at hun tog til templet. »Lige siden jeg tog hjemmefra, har jeg fastet for, at jeg her i templet ville modtage vejledning og kraft til at overvinde min mors modstand. Jeg var ved at gå skuffet herfra. Men nu, i sidste øjeblik, har du givet mig nøglen ... Jeg vil føre min mor indenfor Helligåndens rækkevidde.«

Nogle få uger senere modtog tempelpræsidenten et brev. Den unge pige forklarede, at hendes mor stadig havde været vred, da hun kom hjem. Hun skrev: »Ved andre lejligheder er jeg begyndt at skændes med hende, men denne gang gik jeg hen og lagde armen om hendes skulder ... Jeg fortalte hende, hvilken vidunderlig oplevelse jeg havde haft i templet. Og til min forbløffelse brød mor i gråd og bad mig om tilgivelse« (*Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 96-97).

Helligånden havde ledt denne unge pige til at »handle retskaffent, at vandre ydmygt og dømme retfærdigt«. Vi kan blive velsignet på samme måde, når vi »forlad(er os) på den Ånd, der leder (os) til det gode«.

- *Hvordan kan vi mere ihærdigt søge Herrens Ånd?*
- *Hvordan har Herren oplyst din forstand?* □

FOTO: WELDEN ANDERSEN; MODELFOTO

SPØRGSMÅL OG SVAR

HVORDAN KAN JEG GØRE MIT HJEM LYKKELIGERE OG MERE ÅNDELIGT?

Jeg er bekymret for min familie. Det er svært at få mine brødre til at gå i kirke, og min storesøster er ikke aktiv. De viser ikke respekt for mine forældre. Hvordan kan jeg gøre mit hjem lykkeligere og mere åndeligt?

Svarene er tænkt som hjælp og vejledning og er ikke udtryk for Kirkens officielle lære.

VORES SVAR

En af de vigtigste måder, hvorpå du kan hjælpe, er ved at blive ved med at gøre det, som du ved er rigtigt. Bestræb dig på at holde budene og knyt dig til andre stærke medlemmer i dit ward eller din gren. Deltag trofast i seminarprogrammet. Tag del i Kirkens ungdomsaktiviteter, også selv om du må tage derhen alene. Sørg for altid at overvære søndagens møder og modtage nadveren. Dine søskende vil måske prøve at overtale dig til at lave noget sammen med dem, men de må lære at indse, at Kirken betyder meget for dig. Vær et godt eksempel ved at gøre det, du ved er rigtigt, selv når det ikke er let.

Men i dine bestræbelser på at træffe kloge valg må du ikke virke selvretfærdig eller udvise en overlegen holdning. Se efter dine familiemedlemmers gode egenskaber og udtryk oprigtig kærlighed og værdsættelse for dem. Bær dit vidnesbyrd, når lejlighed byder sig, om det så bare er for dine forældre. Det vil glæde dem at vide, at du har et vidnesbyrd, når de nu må arbejde hårdt på at hjælpe dine søskende med at opnå et.

Det er vigtigt at lære at udvikle tålmodighed. Selv om du er et godt eksempel, kan det tage lang tid, før de mennesker, som du holder af, reagerer på det eller viser vilje til at ændre sig. Det kan tage et helt liv – eller længere.

Hvis nogen fortalte dig, at hvis du ville gøre dit bedste for at efterleve evangeliet de næste ti år, så ville dine søskende vende tilbage til Kirken og få del i alle velsignelser, ville du så være villig til at gøre det for dem? Ja, selvfølgelig. Du må bare antage, at det er det, du gør. Du er et eksempel og må være kærlig og vise respekt og lære alt, hvad du kan om Frelseren for din egen frelses skyld, såvel som for din families skyld. Det betyder ikke noget, hvor lang tid det varer, før din familie reagerer på det. Du må blot udvise tro på, at når du gør dit, så vil Herren også gøre sit.

Og det vigtigste er at huske på, at du ikke står helt alene. Dine forældre, andre slægtninge, Kirkens medlemmer og ledere og andre gode mennesker vil hjælpe dig. Du vil også få hjælp fra den største kilde af dem alle, nemlig vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus.

LÆSERNES SVAR

Ved at deltage i tempelordinanserne under faste og bøn kan vi hjælpe vores familier til at blive mere trofaste. I templet kommer vi vor himmelske Fader nærmere.

Engang tog min mor og jeg til templet under store ofre. Der bad vi mange bønner for vores familie, især for min lillebror, som ikke havde været aktiv i Kirken i fem år. Da vi vendte hjem, erfarede vi, at samtidig med at vi havde bedt i templet, havde min bror bedt fuldtidsmissionærerne om at hjælpe ham og hans ven med at føre et bedre liv. Senere fik han lov at døbe sin ven, og nu forbereder de sig begge på at tage på mission.

Celeste Mongi, Los Olmos Gren, Villa María Distrikt i Argentina

Jeg er et af 13 børn i en sidste dages hellig familie, som har haft samme problem. Vi blev medlemmer af Kirken for 14 år siden, og med tiden er nogle af mine søskende blevet mindre aktive. Mange af dem har vist ringe eller slet ingen respekt for vores forældre.

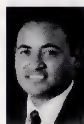
Min familie gennemgik en stor forandring, da min mindste lillesøster døde efter en ulykke. Vi fik øjnene op for, at hvis vi vil være sammen som en evig familie, så måtte vi ændre os. Fem af mine mindre aktive søskende begyndte at komme i Kirken igen, vores adfærd over for hinanden og vores forældre forbedredes og vore skænderier blev færre. Vi deltog i en tempelforberedelsesklasse, som min svoger underviste i, og fem måneder efter min søsters død blev vi beseglet til hinanden som familie for tid og al evighed.

Forhåbentlig har du ikke brug for noget så drastisk som et dødsfald i familien for at opnå de forandringer, som du ønsker. Enhver familie kan udvikle hengivenhed, hvis hvert enkelt familiemedlem gør sit til at gøre hjemmet lykkeligere. Herren pålagde såvel børn som forældre ansvaret for at skabe harmoni i familien. Hvis vi er høflige, kærlige, forstående og betænksomme, når vi taler, beder, synger og arbejder sammen, vil familiens medlemmer knytte sig tættere til hinanden. Vi må være villige til at ofre af vores tid for at styrke familien, at kommunikere, at lytte, at udtrykke kærlige følelser, at undgå at dømme, at bevare andres fortrolighed og udøve tålmodighed.

Éder José Lagemann, Parque Ouro Fino Ward, Sorocaba Trujillo Stav i Brasilien

På min mission har jeg lært at studere skrifterne for at finde konkrete svar, som kan hjælpe dem, der undersøger Kirken. Den samme metode fungerer med medlemmer af familien. Desuden vil dagligt studium af skrifterne gøre os lykkeligere og mere åndelige, og den samme ånd formidles videre til dem, vi omgås.

Ældste Amador Brualio Torres Juárez, México City Nordmission i México

Min far, en af mine brødre og en af mine søstre er mindre aktive, og til tider støtter de ikke dem af os, som er aktive. Jeg finder trøst i to løfter. Jeg fik i min patriarkalske velsignelse at vide, at jeg kunne styrke min familie ved at bede og udvise kærlighed, og generalautoriteterne har sagt, at regelmæssig læsning i Mormons Bog vil øge kærligheden og harmonien i vore hjem (se »Mormons Bog – Vores religions slutsten«, *Stjernen*, januar 1987, s. 3).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at bøn, kærlighed og studium af Mormons Bog har ført til positive forandringer i min familie.

Valéria Cristina de Souza Ferraz, Rio Doce 1. Ward, Olinda Paulista Stav i Brasilien

Vi kan holde sammen på vores familie ved at holde familiebøn, studere skrifterne, holde familieaften

og familieråd. Styrk enigheden ved at udtrykke kærlighed og venlighed over for dine forældre og søskende, vær tilgivende og tålmodig over for dem.

Forvent ikke at jeres familieforhold bliver perfekt med det samme. Man opnår en fremgang ved at fokusere på de små ting, ved at tage et lille skridt hver eneste dag. Gud vil velsigne dig og din familie for jeres indsats.

Veilomani Mapapalangi Lapu'aho, Nifai (tonganske) Ward, Auckland Tamaki Stav i New Zealand

Jeg har været medlem af Kirken i fem år. Til at begynde med var jeg det eneste medlem af Kirken i min familie; min kone var meget aktiv i et andet trossamfund. Nu er to af mine børn blevet døbt, og min kone og et tredje barn bliver undervist af missionærerne. Jeg tror fuldt og fast på, at vi har opnået disse velsignelser, fordi jeg har fastet og bedt og besøgt templet. Jeg vil opfordre dig til at gøre det samme og udvise tålmodighed. Dit ønske vil blive opfyldt, når du mindst af alt venter det.

José Marcos García, Newark (spanske) Ward, Scotch Plains Stav i New Jersey

Hjælp din familie til at opnå harmoni med hinanden og Herren gennem bøn, studium af skriften, familiesamvær og måske ved at læse gode artikler fra *Stjernen* for dem. Men hvis de stadig ikke viser interesse, så lad være med at blive utålmodig. Bed hver eneste dag i kærlighed. Jeg ved af egen erfaring, at vor himmelske Fader og Frelseren våger over os, selv når vi ikke henvender os til dem. Opgiv aldrig håbet.

Kazuko Oikawa, Kitakami Gren, Morioka Distrikt i Japan

Hvis der er noget, som har hjulpet mig i mit hjem, så er det min tro på bønnens og fastens principper, det er principper, som virkelig kan blødgøre hjerter. Sørg for at huske dine ønsker for din familie i dine bønner og udøv tro på ham, som er i stand til at frelse. Husk på, at han hører dine bønner og kender til din faste. Dit offer vil palmen dig bringe (se »Priser profeten«, *Salmer og sange*, nr. 17).

Roneiline Martí, Guacara Ward, Valencia Los Sauces Stav i Venezuela

Det er altid trist, når et medlem af Kirken ikke føler det samme for Kirken, som du gør. Det er endnu tristere, når en af vore kære ikke nyder de velsignelser, som kommer af at tilhøre en evig familie. Det ved jeg, fordi jeg sidder i den situation.

Jeg har erfaret, at vi må være tålmodige over for vore søskende, og, om nødvendigt, vende den anden kind til (se Luk 6:29), når de sårer os. Hjælp dem til at forstå, at det er en velsignelse fra vor himmelske Fader at have forældre, og vi bør elske dem og gøre dem stolte af os.

Du må udvikle tålmodighed og ægte kærlighed (se Rom 5:3-5; 1 Kor 13:4-7), for forandringerne kan være længe undervejs.

Florence Deloumeaux, Guadeloupe Gren, Den Vestindiske Mission

Søg råd hos dine lokale præstedømmeledere. De er kaldet til at hjælpe dig, at bede med dig og vejlede dig. Bed altid til din himmelske Fader, som elsker dig og hele din familie.

Louie A. Arcangel, Lal-Lo Gren, Aparri Distrikt i Filippinerne

En af hemmelighederne ved ægte lykke findes i 1 Joh 4:19: »Vi elsker, fordi han elskede os først.«

Udvis kærlighed mod dine søskende. Lyt ukritisk til deres synspunkter. Gør dit, inden for de

rammer, som Gud har udstukket for vores handlefrihed. Bær dit vidnesbyrd for dem og indbyd dem til at læse skrifterne med dig. Bed i tro din himmelske Fader om at hjælpe dig.

Der er håb. Der er altid en måde, hvorpå du kan hjælpe din familie tilbage til aktivitet og gensidig kærlighed, men kun hvis du ikke giver op. Du rummer store muligheder for at udvirke store og vidunderlige og gode ting. Gør hvad er ret, så vil Herren velsigne dig på vidunderlig vis.

Lerma Mahilum,
Calatrava Gren,
San Carlos Distrikt i Filippinerne

Som Paulus siger i 1 Tim 4:12-13, skal vi være eksempler på evangelisk levevis i alle ting. Sommetider er en kærlig handling, en tjeneste eller lidt tålmodighed mere værd end tusinder af smukke ord om familiefællesskab.

Beatriz Elena Valero Tobón,
Almendros Gren,
Santa Marta Distrikt i Colombia

Du kan øge glæden og åndeligheden i dit hjem, hvis du regelmæssigt taler med dine forældre. Du kan bede dem om at bære deres vidnesbyrd om evangeliet og fortælle om deres åndelige oplevelser. Ved at gøre det udviser du kærlighed og respekt for dem og er et godt eksempel for dine søskende. Vær forberedt på at besvare spørgsmål om Kirken og det gengivne evangelium.

Bed om den hjælp, du har brug for, og husk på Herrens løfte: »Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed … dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Ether 12:27).

Clemente B. Dapiaoen,
Pila Gren,
Santa Cruz Stav i Filippinerne

Jeg er også inde i en svær periode med min familie. Jeg ved, at jeg har brug for min Frelser og min himmelske Fader.

Hjælp dine søskende til at indse, at familier kan være sammen for evigt, så derfor bør de holde sammen i dette liv. Vær dine forældres og dine søskendes oprigtige ven i alt, hvad du gør eller siger. Stræb efter at leve, sådan som Herren forventer af dig, og så vil han hjælpe dig.

Claudia Tania Domínguez Herrada,
Tlalpán Ward,
Tlalpán Stav, México City i México

Nogle mennesker, sommetider endog vore kære, ønsker at vandre på andre stier, end dem, der fører til Jesus Kristus. Når de med tiden får øjnene op for deres fejltagelse, glæder de sig over at genfinde retfærdighedens vej. På samme måde som en mand i ørkenen, der indser, at han ikke har mere vand, glæder sig over at finde en livgivende brønd.

Bed altid om at Guds Ånd må hvile på din familie og led dem til den rette sti til Jesus Kristus, »det levende vand«, der stiller den åndelige tørst for evigt (se Joh 4:10-14). Med tiden vil de indse, at de ikke kan leve uden hans indflydelse i deres liv.

Simon J. Daum,
Freiburg Ward,
Bern Stav i Schweiz

Du kan være med til at gøre SPØRGSMÅL OG SVAR bedre ved at besvare nedenstående spørgsmål. Send dit svar, så vi har det senest den 1. oktober 1998. Send det til QUESTIONS AND ANSWERS, International Magazines, 50 East North Temple Street, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. Husk at skrive navn, privatadresse, ward/gren og stav på brevet. Hvis du har mulighed for det, kan du vedlægge et foto af dig selv; det vil dog ikke blive returneret. En repræsentativt udvalg af svarene vil blive trykt.

SPØRGSMÅL: Skrifterne advarer os mod sladder. Men hvad skal vi gøre, hvis nogen begynder at fortælle os sladder eller sladre om os? □

Pionerer på de skønne Bahama-øer

Janet Thomas

FOTO: FORFATTEREN, BORTSET FRA HVOR ANDET ER ANGIVET

***Til venstre*: Edward Smith, der er grenspræsident for Nassau Gren, står her sammen med sin kone Claudina uden for kirkebygningen. *Herover*: Medlemmer fra Nassau Gren samles på trappen foran kirkebygningen.**

FOTO: JULIA TODD

Bahama-øerne består af 700 smukke øer, hvoraf de 30 er beboet. De ligger i Atlanterhavet 95 km fra USA's sydøstkyst. Hvis landet havde en nationalfarve, ville det helt sikkert være lyserød. Hvorfor lyserød? Alle regeringsbygningerne i Nassau, som er hovedstaden på New Providence Island, er beklædt med lyserødt puds. Det hvide træværk og de fuchsiafarvede og røde bougainvillea-blomster, som omgiver Nassaus bygninger, får dem til at glitre mod den klare blå baggrund, som består af havet og himlen.

Konkylierne er også lyserøde indeni. Konkylier, der engang udgjorde hovedbestanddelen af maden her, er et stort skaldyr, der nu ofte serveres i fiskeretter eller som små indbagte godbidder.

Bahama-øernes befolkning har for størstedelens vedkommende engelske, amerikanske eller afrikanske aner, men i de seneste år er der kommet mange tilflyttere fra Haiti. Det officielle sprog er engelsk, men den haitianske befolkning taler haitiansk creolsk.

De første sidste dages hellige missionærer kom hertil i 1979.

Antoine og Leona Ferrier, *til højre*, blev henholdsvis den første bahamanske grenspræsident og hjælpeforeningspræsidentinde. Da Clarence E. Newry Jun., *herunder*, studerede i Utah, blev han som den første bahamaner døbt ind i Kirken.

Desværre blev de nægtet indrejsevisa. Først i 1985 kunne fuldtidsmissionærerne vende tilbage hertil. Den 20. november 1997 indviede ældste Neal A. Maxwell Bahama-øerne til evangeliets forkyndelse. I dag har Kirken to grene i landet – den engelsktalende Nassau Gren og den fransk- og haitiansk creolsktalende Soldier Road Gren.

Når besøgende gæster den charmerende kirkebygning på Soldier Road på New Providence Island, omgås de levende pionerer. Hvert år når Kirken på Bahama-øerne nye milepæle. Og disse første, trofaste medlemmer – den første bahamaner, som blev døbt, den første bahamanske grenspræsident, den første bahamaner, der tjente som fuldtidsmissionær, det første bahamanske par, der blev viet i templet, og den første bahamanske familie, som blev beseglet til hinanden – er der alle sammen hver søndag, hvor de øger deres tro på Jesus Kristus og opbygger Guds rige i deres smukke land.

FØLTE SIG DRAGET MOD UTAH

Clarence E. Newry Jun. var den første bahamaner, der blev døbt som medlem af Kirken. Han blev medlem af Kirken for 19 år siden, da han som studerende boede i Utah. Nu er han rektor for den tekniske afdeling af en statslig skole. Hver morgen før daggry foretager han et par runder i sin bil for at hente de fleste af teenagerne fra de to grene og køre dem hen til kirkebygningen, hvor de afholder morgenseminar. Så venter han, indtil seminar er forbi, og kører

FOTO: JULIA TODD

eleverne hjem, inden han selv tager på arbejde. Hvis han ikke lagde bil til, ville de fleste af eleverne ikke kunne deltage i seminar.

Bror Newrys speciale er træsløjd. For tyve år siden blev han tilbudt et stipendium, så han kunne komme på fagskole hvor som helst i USA. Han mindes: »Jeg kiggede alle katalogerne igennem. Så bad jeg og valgte Utah Technical College. Embedsmændene spurgte mig, hvorfor jeg havde valgt Utah. De sagde, at mormonerne ikke brød sig om sorte. Men jeg var fast besluttet på at gå i skole i Utah.«

På Utah Technical College (det nuværende Utah Valley State College) traf han nogle medlemmer af Kirken, som blev hans venner. Han fandt også ud af, at han, som han delte værelse med, var et mindre aktivt medlem af Kirken. Bror Newry ville gerne overvære et sidste dages helligt kirkemøde, så han insisterede på, at hans værelseskammerat stod op og tog ham med i Kirke. Selvfølgelig blev han præsenteret for missionærerne.

»Jeg fortalte missionærerne,« siger bror Newry, »at jeg havde nogle spørgsmål, som jeg ville have dem til at svare på, inden vi begyndte at drøfte deres religion. Jeg ville vide: Hvor kommer jeg fra? Hvorfor er der ingen profeter? Hvor skal jeg hen? Hvor tog Kristus hen efter sin død?« Fuldtidsmissionærerne smilede bredt. Da de havde besvaret bror Newrys spørgsmål, sagde han: »Nu ved jeg, at jeres kirke er sand.«

Da bror Newry vendte tilbage til Bahama-øerne, erfarede han, at der var blevet dannet en meget lille gren, mens han havde været væk. Den lille gren mødtes i private hjem og lejede bygninger, indtil de byggede deres egen kirkebygning. Han forblev trofast i de år, som fulgte, og modtog med tiden sin tempelbegavelse. På et tidspunkt spurgte hans veninde Antoinette Russell, om hun måtte komme med ham i kirke. Medlemmernes varme gjorde et dybt indtryk på hende, og uden at sige noget til Clarence begyndte hun at blive undervist af missionærerne. Hun siger: »Jeg vidste, at vi begge to var noget særligt. Da missionærerne fortalte mig, hvor vi kommer fra, vidste jeg, at det var sandt. Jeg følte en fred.«

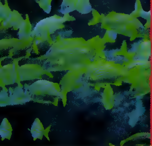
Antoinette og Clarence Newry blev gift i templet i Orlando i Florida i marts 1997. Flere andre bahamanske par har fået deres ægteskaber beseglet i templet, men Newrys er de første, som er blevet viet i templet.

FØRST TIL AT TJENE

Nogenlunde samtidig med at bror Newry blev undervist i evangeliet i Utah, blev Antoine og Leona Ferrier præsenteret for evangeliet af Alexander Paul, den haitianske generalkonsul i Nassau. Familien Ferrier blev medlem af Kirken i 1978 og blev den første bahamanske grenspræsident og den første bahamanske hjælpeforeningspræsidentinde, og de tjente i de kaldelser i mange år.

Bror Paul var selv omvendt til Kirken. Mens han var generalkonsul i Nassau, blev han interesseret i Kirken, forhørte sig om den og fløj til Utah, hvor han overværede en generalkonference. Det han hørte og så, gjorde dybt indtryk på ham, og han blev henvist til to SDH-familier, som boede på Bahama-øerne, nemlig familierne McComb og Ballard. De to familier havde afholdt kirkemøder i deres egne hjem. Alexander Paul og hans familie blev undervist i evangeliet og døbt. Derefter opfordrede han familien Ferrier til at høre om evangeliet.

Den første fuldtidsmissionær, som blev kaldet fra Bahama-øerne, var Keith Dean. Han blev medlem af Kirken, mens han studerede på Brigham Young University på Hawaii. »Jeg havde absolut ikke til hensigt at slutte mig til Kirken,« sagde han, »og jeg undgik missionærerne de første to

***Herover*: Marco Dauphin og Sidney Noel Jacques, to unge sidste dages hellige og kommende ledere af Kirken på Bahama-øerne. Nassau Grens Unge Pigers præsidentskab, *til højre*, består af Willamae Kemp, Claudina Smith og Antoinette Newry.**

måneder, jeg var der.« Men efter at være blevet undervist af missionærerne og have fået en åndelig bekræftelse, blev han døbt den 5. december 1981. Tre år senere tjente han i Fresno-missionen i Californien. Den nuværende bror Dean og hans hustru Winnie har tre børn, og han virker som ældsternes kvorumspræsident i Nassau Gren.

Et andet ihærdigt medlem er Talma »John« Bastian. Bror Bastian, der er født på Haiti, blev præsenteret for evangeliet af sin ven Antoine Ferrier. Efter at have læst to af Kirkens pjecer bad Talma sin ven om flere oplysninger. Bror Ferrier gav ham nogle bøger om Kirken, bl.a. *Et stort og forunderligt værk* af ældste LeGrand Richards. Han læste ivrigt bøgerne og var parat, da missionærerne opsøgte ham. Han tjener nu som ældsternes kvorumspræsident i Soldier Road Gren.

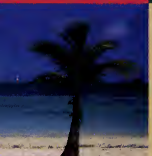
SKYERNE SPREDTES

En af Nassau Grens trofaste medlemmer er Willamae Kemp, som begyndte at komme i grenen for 18 år siden, da Antoine og Leona inviterede hende med til et møde. »Leona fortalte mig,« mindes søster Kemp, »at hun kunne se mig som medlem af Kirken. Hun sagde, at hun mente, det lige var noget for mig.«

Søster Kemp glemmer aldrig det første møde. Læreren talte om Guddommen, et emne, som søster Kemp altid havde funderet meget over. Da hun fik forklaret, at Kirkens medlemmer tror, at Gud Faderen, hans Søn Jesus Kristus og Helligånden

er særskilte personer, som har et fælles formål, siger Willamae: »Det var som om skyerne spredtes. Lige siden den dag har jeg hele tiden lært mere.«

Søster Kemp mener, at nogle af de mest mindeværdige tider i grenens historie var perioden mellem 1986 og 1988, hvor medlemmerne samarbejdede om at bygge en kirkebygning. »Vi gjorde alt, hvad man kan forestille sig,« forklarer hun. »Vi holdt loppemarkeder, solgte kager og vaskede biler. Hver lørdag foretog vi os et eller andet for at samle penge ind. Og vi arbejdede på at rydde byggegrunden for ukrudt. Vi voksede sammen åndeligt, og vi kom til at elske hinanden mere.«

Søster Kemp, der i dag virker som præsidentinde for Unge Piger, siger: »De unge mennesker, som er kommet ind i Kirken i de seneste år, er virkelig stærke. Jeg glæder mig til, at Kirken spredes over hele landet.«

EN DETEKTIV UNDERSØGER KIRKEN

Nassau Grens nuværende grenspræsident, Edward Smith, husker nøjagtig, hvordan han blev interesseret i Kirken. Bror Ferrier afholdt gratis kurser i haitiansk creolsk. Som kriminalinspektør i politiet var præsident Smith interesseret i at lære haitiansk creolsk for at kunne kommunikere med den store haitianske befolkningsgruppe.

For at vise sin påskønnelse af sprogkurset besluttede præsident Smith at overvære et af Kirkens møder. Men på en eller anden måde tog han fejl af tidspunktet. Da han nåede frem til kirkebygningen, var der ikke nogen. Han kredsede omkring i området i en times tid, før der kom nogen og åbnede bygningen og begyndte og stille stole op.

»Der var en venlig og varm atmosfære,« mindes præsident Smith. »Jeg følte mig hjemme fra første færd.« Den første søndag overværede han gæsteklassen. Han lagde mærke til, at man anvendte en anden hellig skrift, Mormons Bog, sammen med Bibelen. Han spurgte, hvordan han kunne få fat i et eksemplar af bogen. Missionærerne gav ham med glæde et eksemplar.

Mens han undersøgte Kirken, opdagede han, at han tit forsvarede den over for sine kolleger. »Men jeg var ikke sikker på, hvor stærkt mit vidnesbyrd var,« siger han. »Jeg besluttede, at jeg måtte finde ud af det.«

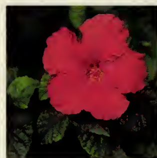
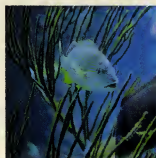
I en længere periode bad præsident Edward Smith, og han deltog i Kirkens møder og studerede evangeliet. Han mindes en bestemt dag: »Jeg læste i skrifterne. I dag er jeg ikke sikker på, hvad det var, jeg læste. Jeg følte bare en indre varme. Det var den kirke, jeg havde søgt efter. Jeg vil blive i denne Kirke, uanset hvad der sker i mit liv.«

Efter sin dåb inviterede præsident Smith sin veninde Claudina med i kirke. Hun blev undervist af missionærerne og besluttede at blive døbt. De blev gift, og fire år senere blev de det første bahamanske ægtepar, som fik deres ægteskab beseglet i templet.

Historien fortsætter. Medlemmer af Nassau Gren og den haitiansk-creolsk- og fransktalende Soldier Road Gren har spændende historier at fortælle, om hvordan de hørte om evangeliet og opnåede et vidnesbyrd. De unge mennesker reagerer på gruppepres ved at forsvare deres tro (se »Det genfundne paradis«, side 36 i dette nummer). Børnene tager det, som de lærer, med sig hjem til deres kvarterer, hvor man lægger mærke til deres positive indflydelse. Det er umuligt at være aktivt medlem af Kirken på Bahama-øerne og forblive anonym.

Medlemmerne har et brændende ønske om at se værket vokse på deres øer. Som ægte pionerer har de viet deres liv til deres Herre og Frelser Jesus Kristus. Evangeliets lys, som stråler fra dem, genspejler alt, hvad der er smukt på Bahama-øerne. ☐

DET GENFUNDNE PARADIS

Lisa M. Grover
FOTO: JANET THOMAS

De fleste unge i Kirken er travlt optaget af seminar, skole, kirkekaldelser, familieaktiviteter, lektier, fritidsaktiviteter, job og frivilligt arbejde. Med alt det knokleri kunne det så ikke være rart at slippe væk fra det hele?

Forestil dig en tropisk ø med varmt, hvidt sand, en blid brænding og palmer, der svajer blidt i baggrunden. Er det næsten ikke, som om du kan mærke solskinnet varme dit ansigt? Inden du falder i søvn under den tropiske sol, kunne du måske tænke: *Her ville jeg gerne bo.*

Det er der faktisk nogen, som gør. Nassau på Bahama-øerne er et paradis, der er hjem for mange mennesker. Her bliver det aldrig koldt. Der er altid rigelig med frisk fisk. Delfiner boltrer sig i det krystalblå vand. Planter, der ville visne og dø andre steder, trives her med store lyserøde, lilla og orange blomster, der fylder luften med deres liflige duft. Man hører næsten altid musik et eller andet sted i baggrunden.

De unge på Bahama-øerne nyder deres herlige klima og omgivelser,

men de er ikke immune over for dagligdagens pres. De ved, at sand fred ikke kommer af musik eller mad eller solskin. Den kommer af at leve et liv, som bygger på evangeliets principper. Ikke alene elsker de evangeliet, de er også ivrige efter at fortælle andre om det.

Eftersom evangeliet kun har været på deres ø i knap 20 år, er disse unge bahamanere ægte pionerer. Mange er det første og eneste medlem af Kirken i deres familie.

HENDES HJERTES ØNSKE

Angela Vildor flyttede til Bahamaøerne fra Haiti med sin familie for nogle få år siden. Flytning betød mange forandringer, blandt andet skulle hun lære engelsk, hvilket var en stor udfordring, eftersom hun havde talt haitiansk creolsk hele sit liv. En eftermiddag inviterede en af hendes venner hende med til et gratis engelskkursus, som blev afholdt af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Angela tog med taknemlighed mod invitationen.

»Jeg traf missionærerne henne på engelskkurset,« siger hun. »De gav mig et eksemplar af Mormons Bog, og senere fortalte de mig om den. Jeg fortalte dem, at når jeg læste i Mormons Bog, følte jeg noget meget stærkt. Det var en usædvanlig følelse. De forklarede, at det, jeg følte, var Ånden.«

Kort efter at Angela havde fortalt missionærerne om sine følelser, blev hun undervist og døbt. Nogle få uger senere blev Angelas lillesøster, Annette, også døbt. Sammen hjælper de hinanden med at lære mere om evangeliet og fortælle resten af deres familie og deres venner om det.

»Nogle af mine venner er forvirrede,« siger Annette. »Når de kigger i Mormons Bog og får øje på Første Nephi, siger de: ›Nå, så det er din Første Mosebog?‹ Så forklarer jeg dem, at Første Mosebog er Første Mosebog, og Nephi er Nephi, og at jeg tror på dem begge.«

Misforståelse med hensyn til Mormons Bog er ikke de eneste udfordringer, som Angela og Annette står overfor. Fordi Kirken stadig er så lille på Bahama-øerne, er der desværre stadig mange misforståelser

Annette og Angela Vildor, *til venstre*, blev medlemmer af Kirken, da Angela blev præsenteret for missionærerne ved et engelskkursus. Annette siger, at efter at have læst Mormons Bog, »vidste jeg inderst inde, at jeg virkelig ønskede at blive medlem af Kirken.«

Grenspræsident Edward Smith, *øverst*, og andre ledere arbejder hårdt på at støtte de unge i denne morgenseminarklasse, *herover*.

med hensyn til Kirkens lære og religiøse skikke. På grund af det gruppepres, som disse misforståelser medførte, syntes Annette til at begynde med ikke, at det var en god idé, at hendes søster blev medlem af Kirken. Men Angela overtalte sin søster til at læse Mormons Bog og selv undersøge sagen.

»I Mosiah tales der om at stå som Guds vidne til alle tider og på alle steder. Det kan jeg godt lide,« siger Annette. »Og så tales der om ønsker, og jeg vidste, at jeg inderst inde ønskede at blive medlem af Kirken. I det øjeblik vidste jeg, at jeg skulle slutte mig til Kirken.«

FAMILIESJOV

Ligesom Angela og Annette er Marco Dauphin ivrig efter at udbrede evangeliet ved at fortælle alle og enhver om det. Marco minder meget om så mange andre unge mænd på sin alder. Han er vild med basketball og har let til smil. Men der er noget, som er lidt anderledes ved ham. Han er leder. Han præsenterer sine venner og sin familie for det, som han synes er godt og opbyggende. Han ved, hvordan man inddrager alle og får alle til at føle sig godt tilpas. Da han traf missionærerne for nogle år siden, vidste han straks, at de havde noget særligt, noget, som han også gerne ville have.

»Jeg kan huske, at missionærerne fortalte mig om Kristi andet komme,« siger han. »Det var jeg helt vild med.«

Han var hurtigt parat til at blive døbt, og det samme var hans lillebror Derek. Deres lillesøster Sandra fulgte snart efter. Hans yngste søster, Tina, var for lille dengang, men er siden blevet døbt. Men Marcos storesøster, Rosenelle, var ikke sikker på, at det var en god idé at blive medlem af Kirken.

»Jeg følte mig sikker på, at Kirken *ikke* var sand,« siger Rosenelle.

Men fordi Marco blev ved med at opmuntre hende, fortsatte Rosenelle med at blive undervist af missionærerne. Hun forpligtede sig aldrig rigtig til dåb, men afviste heller ikke tanken helt.

»Jeg gav aldrig op,« siger Marco. »Jeg vidste, at det ville ske.«

Og det gjorde det. Da Rosenelle en eftermiddag læste i Mormons Bog, læste hun om Alma den yngre. Hun begyndte at tænke på sit eget liv og den retning, som hun havde valgt at gå. Den dag bad hun længe, og hun følte noget, som hun ikke helt kunne beskrive.

»Marco fortalte mig, at det var Ånden,« siger Rosenelle. »Jeg vidste, at han havde ret. Jeg blev omvendt og døbt. Det har jeg aldrig fortrudt.«

Dauphin-børnenes mor er ikke medlem af Kirken, og hun er ofte nødt til at arbejde mandag aften. Så Marco og Rosenelle holder familieaften med lege, sange, bøn og en lektion. Sommetider er fuldtidsmissionærerne inviteret med.

Det er lidt af en udfordring at koordinere deres aktiviteter i Kirken, men Dauphinerne siger, at det er umagen værd. »Det har været en stor lettelse for os at blive medlem af Kirken,« siger Marco. »Når vi har Ånden i vores hjem, føler vi os knyttet tættere sammen. Vi har det bare bedre.«

»HVID« JUL

Da familien Rabasto blev medlem af Kirken for fire år siden, gik de helhjertet ind for sagen. Da de flyttede til Bahama-øerne fra Filippinerne, blev deres far, Adolfo, kaldet til grenspræsident. De holder familieaften regelmæssigt. Familiens to gymnasieelever, Archie og Roselle, deltager begge i seminar hver dag. De læser dagligt i skriften sammen med familien. Deres storesøster Rinna studerer på Brigham Young University.

Det, familien elsker ved Kirken, er den julegave, som de fik sidste år. I juleferien tog familien til templet i Orlando i Florida for at blive beseglet til hinanden.

»Jeg var meget glad for at være i templet,« siger Archie. »Jeg kan huske, at mine søstre græd, og jeg følte mig så glad og fredfyldt.«

I Orlando tog familien afsked med Rinna, som skulle på skole. De savner hende selvfølgelig, men de siger, at de

er trygge ved at hun er helt ovre i Utah, for de ved, at de altid vil være en familie, uanset hvor de er.

»Alle i templet fortalte os, hvor godt vi så ud med vores hvide tøj og kulsorte hår,« siger Roselle. »Vi følte os også rigtig godt tilpas. Man kunne mærke klimaanlægget i templet, men jeg var varm i hjertet. Den følelse, som jeg havde der, er ubeskrivelig.«

STÆRKE VIDNESBYRD

De unge på Bahama-øerne er få, men har stor styrke og hengivenhed. De kan alle fortælle beretninger om, hvordan evangeliet forandrede deres liv. Der er Nancy Bowe, en stille rosenpige, der virker som klassepræsident i seminar. Der er Kelford Gean, der minder sin mor om, at hun skal studere skriften med ham hver aften. Der er D. D. Wilson, der tog sine skrifter og sin dagbog med på en skoleudflugt til Florida, fordi hun ikke ville gå glip af sin læsning og sit dagbogsskriveri.

Det kan være svært at efterleve evangeliet på Bahama-øerne, fordi der er så få medlemmer, som bor så spredt, men de unge lever op til udfordringen med hjælp fra deres ledere og venner. De håber, at der en dag i stedet for et par små grene vil være mange, store og aktive ward på deres øer. Når historien om Kirken på Bahama-øerne en dag skal skrives, vil deres navne sandsynligvis blive nævnt som dem, der lagde grunden, som andre kunne bygge på. Men lige nu er de glade for at være der, hvor de er, og de nærer stor kærlighed til hinanden og til evangeliet.

Og skønt de elsker deres smukke land, så ved de godt, at det ikke er, hvor man bor, men hvordan man lever, der betyder noget. De ved, at når man har evangeliet, kan et hvilket som helst sted være et paradis. □

Ligesom unge piger i alle andre områder af Kirken elsker de unge piger på Bahama-øerne deres ledere, som Willamae Kemp, *herover*. D. D. Wilson og hendes mor, Ella Walkine, *herunder*, er gode venner.

TRIUMF

SCENE FRA KIRKEFILMEN TO *THIS END WAS I BORN*. TIL HØJRE: DETALJE FRA BERTEL THORVALDSENS *KRISTUS*

Navnet tilbageholdt

Jeg har været velsignet med meget. Men én velsignelse har altid syntes at undslippe mig – en følelse af selvværd. Jeg ved godt, at det ikke gjorde det bedre, at jeg altid sammenlignede mig med andre. Ofte sammenlignede jeg min største svaghed med andres største styrke. Jeg konkurrerede mod klodens samlede befolkning, og jeg vandt ikke kampen.

En dag havde jeg en særlig hård kamp henne i skolen. Mine modstandere var mine klassekammerater, som jeg følte udmærkede sig på områder, hvor jeg syntes, at jeg klarede mig elendigt. Fortvivlet og ked af det dryssede jeg væk fra dem og satte mig ned i en øde gang på skolen. Jeg gjorde alt, hvad jeg kunne for at holde de tårer tilbage, som allerede trillede ned ad mine kinder.

Til sidst hev jeg min Mormons Bog frem og begyndte at læse. Jeg faldt over et skriftsted i 1 Nephi 19:9: »Og på grund af ugudelighed vil verden agte ham for intet; derfor hudstryger de ham, og han tåler det, de slår ham, og han tåler det. Ja, de spytter på ham, og han tåler det på grund af sin miskundhed og langmodighed med menneskenes børn.«

Helligånden kom over mig og fyldte mig med indsigt. Aldrig har et skriftsted betydet mere for mig, end det skriftsted gjorde for mig på det tidspunkt. Der faldt flere tårer fra mine øjne.

Verden så på selveste Jesus Kristus med fjendskab og foragt. Men han sejrede. Han vidste, hvem han var, og hvad han skulle udrette. Han lod ikke verdens afvisning påvirke hans selvopfattelse, ødelægge hans forhold til Faderen eller hindre ham i at gøre det, som han vidste var rigtigt. Jeg forlod den øde gang fast besluttet på at klare mig, uanset hvordan verden modtager mig – eller hvordan jeg tror, jeg bliver modtaget. □

STYRK DIT SELVVÆRD

Du ved, at du er Guds barn og har stor værdi i hans øjne. Men selv om man ved det, kan det af og til være svært at have det godt med sig selv. Prøv et par af følgende forslag. Du har intet at tabe, udover dine negative følelser.

SÆT DIG MÅL

Livet er mere spændende, når du arbejder på at nå nogle mål. Tænk på disse principper, når du sætter dine mål:

• Sæt realistiske mål – ikke så høje mål, at de er umulige at nå. Sæt nogle mindre mål. Jo flere mål, du når, desto bedre får du det med dig selv.

• Skriv alle dine mål ned. Husk, at et mål, som ikke er skrevet ned, forbliver et ønske.

• Fortæl en ven om dine mål og motivér vedkommende til selv at sætte sig nogle mål. På den måde kan I motivere og rose hinanden.

• Hold fast ved dine mål. Gør det, der skal til for at nå dem, og lad være med at give op, hvis det er en udfordring at nå dem.

• Lad være med at konkurrere med andre. Konkurrér med dig selv. Lad ikke dine mål være afhængige af andres resultater. Beslut dig for at udmærke dig personligt, uanset hvad andre gør.

• Fortæl din himmelske Fader om dine mål. Tal med ham i bøn. Bed om hjælp til at nå dine mål – eller en forståelse af, hvorfor du ikke nåede dem. Han vil hjælpe dig til at føle godt for det positive, som du udretter.

FORNY DIG

Kedsomhed, monotoni og rutine kan få vores liv til at virke trist og skuffende. Så hvorfor ikke bryde ud af de gamle vaner og opleve noget nyt?

• Prøv noget nyt. Besøg en del af din by, som du aldrig har været i før. Lyt til en ny radiostation. Læs en ny genre af bøger. Foretag dig et eller andet med en ny ven.

• Gør noget produktivt. Plant noget. Lær at lave en ny ret mad. Byg noget. Skriv et brev til en eller anden.

• Lær noget nyt. Vælg et emne, der interesserer dig, og begynd at samle oplysninger om det. Læs bøger og blade om emnet. Tal med mennesker, der beskæftiger sig med det.

• Yd tjenestegerning. Du aner ikke, hvor mange, der har brug for hjælp der, hvor du bor. Find ud af, hvad der er brug for og tilbyd din hjælp. Eller henvend dig til din biskop eller grenspræsident og spørg, hvilke behov der er i dit ward eller din gren.

SE UD OVER DIG SELV

Generer dine småfejl dig? Er hele din dag ødelagt, hvis dit hår ikke sidder helt rigtigt? De små ting, der generer dig, bliver sandsynligvis slet ikke bemærket af dem, du omgås. Glem alt om dem ved at prøve på at –

• fokusere på andre. I stedet for at dvæle ved egne svagheder kan du se efter det gode i dem, du omgås. Påpeg de gode sider over for dem.

• lytte til andre. Lyt med den hensigt at forstå, ikke bare for at kunne komme med et svar.

• Husk: De mennesker, som du omgås, er sikkert lige så usikre på sig selv, som du er. De er helt klar over deres egne svagheder. Så lad være med at gå og tro, at dine svagheder er meget værre end alle andres. □

FOTO: SCOTT TANNER

ET FORKERT FØRSTEHÅNDSINDTRYK

Omar Abraham Ahomed Chávez

FOTO: STEVE BUNDERSON; FOTOILLUSTRATION: CARY HENRIE; MODELFOTO

Indtil jeg selv overværede et nadvermøde i San Miguel Ward i Maranga Stav i Lima i Peru, stammede min eneste viden om Kirken fra min far. Han havde været medlem i mange år, men kom ikke i Kirken.

Desværre var mit første indtryk af mødet ikke særlig fordelagtigt. Jeg forventede at se en masse amerikanere, men der var ikke nogen. Den mand, der ledte mødet, virkede ikke særlig tiltrækkende eller værdig – han var lidt kraftig og havde ikke meget hår tilbage.

Men hen mod slutning af mødet indså jeg min fejltagelse. Manden holdt den afsluttende tale, og han talte med myndighed om forældres ansvar for at undervise deres børn. Da han var færdig, følte jeg en brænden i mit bryst, som er svær at beskrive. Jeg fandt snart ud af, at denne mand var biskoppen.

Med tiden blev jeg døbt, og biskoppen og jeg blev gode venner. En dag bad han mig om at undersøge, om min far ville tale med ham. Jeg forsøgte at undgå at gøre noget ved hans forespørgsel, men han blev ved, lige til jeg gjorde, som han bad om. Det overraskede mig, at min far sagde, at han meget gerne ville tale med biskoppen.

Kort efter kom biskoppen hjem til os og talte med min far. Jeg holdt mig ovenpå, hvor jeg bad af hele mit hjerte om, at det måtte gå godt. Da de havde talt færdig, kaldte de mig ned, og jeg så biskoppen og min far tage en varm afsked med hinanden.

Den følgende søndag var min far i kirke for første gang i mere end 20 år. To måneder senere blev han kaldet til at tjene som biskoppens førsterådgiver.

Mit førstehåndsindtryk var helt ved siden af. Vores biskops virke har velsignet mig og min familie enormt. Jeg ved, at vore kirkeledere er kaldet af Gud og er inspirerede, når de giver os råd og vejledning. □

Kom og se

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolvs Kvorum

Første gang to af Jesu Kristi disciple hørte ham tale, blev de så bevæget, at de fulgte efter ham, da han forlod skaren. Kristus fornemmede, at nogen fulgte efter ham, og han vendte sig og spurgte: »Hvad vil I?« De svarede: »Rabbi, hvor bor du?« Og Kristus sagde: »Kom og se!« (Joh 1:38-39).

Selve essensen af vores liv kan koges ned til denne indledningsscene fra Frelserens jordiske virke. Først er der Frelserens spørgsmål til hver enkelt af os: »Hvad vil I?« Det næste er hans svar på, hvordan vi kan finde det, som vi søger. Uanset hvem vi er eller hvad vores problem er, er hans svar altid det samme: »Kom til mig« (Matt 11:28). Kom og se, hvad jeg gør og hvordan jeg anvender min tid. Lær af mig, følg mig, og undervejs vil jeg give jer svar på jeres bønner og hvile til jeres sjæle.

Jeg kender ingen anden måde, hvorpå I kan bære jeres byrder eller finde det, som Jakob kaldte »den salighed, der er beredt for alle de hellige« (2 Nephi 9:43). Det er derfor, vi indgår højtidelige pagter, som bygger på Kristi forsoning og derfor vi påtager os hans navn. På så mange måder som muligt, både symbolsk og bogstaveligt, søger vi at påtage os hans identitet.

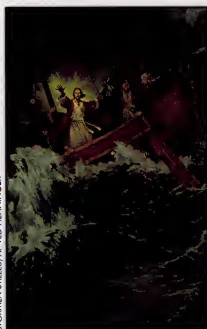
Det er mit ønske, at I må få mere direkte erfaringer med Frelserens liv og lærdomme. Til tider søger vi måske Kristus på en lidt for indirekte måde, hvor vi måske fokuserer på struktur og metode eller elementer fra Kirkens administration. Det er selvfølgelig også vigtigt, men ikke uden at have opmærksomheden rettet med rigets vigtigere anliggender, hvoraf det første og største er det personlige, åndelige forhold til Guddommen, deriblandt Frelseren hvis rige dette er.

Profeten Joseph Smith sagde, at det var nødvendigt at have »et kendskab« til Faderens og Sønnens guddommelige egenskaber for at kunne udvise tro på dem. Mere præcist sagde han, at medmindre vi tror på, at Kristus er »nådig og barmhjertig, sen til vrede, langmodig og fuld af godhed«, vil vi aldrig kunne have den tro, som er nødvendig for at gøre krav på himlens velsignelser. Hvis vi ikke kunne regne med »den ophøjede karakter« som Frelseren har samt hans villighed og evne til at »tilgive ugudelighed, overtrædelse og synd«, så ville vi, skriver han, svæve »i konstant tvivl om, hvorvidt vi kunne blive frelst«. Men fordi Faderen og Sønnen er uforanderligt »fulde af godhed« vil en sådan kundskab, med profetens ord, »gøre en ende på tvivl, og gøre troen umådelig stærk« (*Lectures on Faith*, 1985, s. 41-42).

LÆG JERES BYRDE FRA JER

Jeg har ikke kendskab til alt det, der tynger jer personligt, men det skulle undre mig, om der ikke et eller andet sted er en eller anden, der er plaget af en overtrædelse eller fristelsen til at overtræde. Til jer vil jeg gerne sige, kom til Kristus og læg jeres byrde fra jer. Lad ham lette byrden. Lad ham indgyde fred i jeres sjæle. Intet i denne verden tynger

FOTO: MATT REIER; MODSTÅENDE SIDE: *KRISTUS KALDER PETER OG ANDREAS*, AF ROBERT T. BARRETT

STORMEN STILLES, AF TED HENNINGER

mere end synd. Det er det tungeste kors, som noget menneske kan bære.

Til enhver, der kæmper under syndens åg, siger vi med profeten Joseph Smith, at Gud har »et tilgivende sind« (*Lectures*, s. 42). I kan ændre jer. I kan få hjælp. I kan blive helbredt – uanset hvad problemet er. Alt, hvad han beder om er, at I *vandrer bort fra mørket og kommer ind i lyset*, hans lys, med sagtmodighed og ydmyghed i hjertet. Det er kernen i evangeliet. Det er det centrale i vores budskab. Kristus har båret »vore lidelser«, erklærede Esajas, og »ved hans sår blev vi helbredt« – hvis vi ønsker det (Es 53:4-5; Mosiah 14:4-5).

Jeg vil minde enhver, der søger mod til at omvende sig og ændre sig, om, at Kirken ikke er et kloster, hvor fuldkomne mennesker isolerer sig. Den er snarere et hospital for dem, der gerne vil være raske. Gør alt, hvad der skal til for at blive rask. For nogen vil det blot sige at leve med større tro, at få en større overbevisning. For andre vil det måske betyde, at I må omvende jer. Lige nu. I dag. For nogle af jer, som undersøger Kirken, betyder det at blive døbt og komme ind til fællesskab med Kristus. For stort set os alle betyder det, at vi i højere grad skal følge Helligåndens tilskyndelser og løfter og »stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker ...

... Dette er vejen,« sagde Nephi, »og der er ingen anden vej ... hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige« (2 Nephi 31:20-21).

Må jeg være så fri at antyde, at det er umuligt for nogen, der virkelig kender Gud, at tvivle på hans villighed til at modtage os med åbne arme i en guddommelig omfavnelse, hvis vi blot »kommer til ham«. Der er bestemt mange udefra kommende vanskeligheder i dette liv. Ikke desto mindre vil den sjæl, som kommer til Kristus dvæle i en personlig fæstning, et veritabelt palads af fuldkommen fred.

Jesus lærte nephiterne, som boede i en verden, der var mindst lige så vanskelig som vores egen, at »bjergene viger og højene rokkes, men min kærlighed viger ikke fra dig, ej heller skal pagten (med dig) rokkes« (3 Nephi 22:10). Det holder jeg meget af. Høje og bjerge kan forsvinde. Det mindst sandsynlige kan ske, men hans omsorg og fred vil ikke blive taget fra os. Han har trods alt erindret os om, at »i mine hænder har jeg tegnet dig« (1 Nephi 21:16). Med korsfæstelsens store offer i tankerne kan vi være sikre på, at Kristus ikke vil vende os ryggen nu.

FRED TIL VORE SJÆLE

Herren har sandsynligvis udtalt så mange af sådanne trøstende ord, at det kunne fylde hele universet, og dog ser vi overalt ulykkelige sidste dages hellige, triste sidste dages hellige i hvis hjerter ikke et eneste af disse trøstende ord synes at få lov at trænge ind.

Tænk for eksempel på Kristi velsignelse til sine disciple, da han nærmede sig Getsemanes og Golgatas pine og smerte. Den selv samme nat, hvor han led den største smerte, som denne verden har oplevet, sagde han: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer ... Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst« (Joh 14:27).

Det er måske den af Frelserens befalinger, som, selv i ellers trofaste sidste dages helliges hjerter, bliver oftest overtrådt; og jeg kan ikke lade være med at tænke på, om ikke vores tøven med at tage imod denne indbydelse ikke volder Herrens nådige hjerte megen sorg. Det siger jeg som forælder. Lige så bekymret jeg ville være over, at et af mine børn var i alvorlige vanskeligheder eller ulykkelig eller ulydig, ville jeg dog være endnu mere ulykkelig, hvis mit barn i en sådan situation ikke kunne stole på, at jeg ville hjælpe eller måske føle, at hans eller hendes interesser ikke betød noget for mig eller ikke kunne betros til mig. I den samme ånd er jeg overbevist om, at ingen af os fuldt ud forstår, hvor dybt det sårer Frelserens omsorgsfulde hjerte, når han ser, at hans folk ikke føler sig sikre i hans varetægt eller ikke har tillid til hans bud.

Netop fordi Gud er Gud, og fordi Kristus er Kristus, kan de ikke gøre andet end at have omsorg for os og

hjælpe os, hvis vi blot vil komme til dem og nærme os deres nådestrone med sagtmodighed og ydmyghed i hjertet. De kan ikke lade være med at velsigne os. Det er deres natur. Der findes ingen fælder eller snarer for det menneske, som følger den sti, som Kristus vandrer på. Når han siger: »Kom så og følg mig« (Luk 18:22), så mener han, at han ved, hvor der er kviksand og torne, og hvordan man bedst overvinder den glatte skråning nær tinden af vores personlige bjerge. Han ved det hele, og han kender vejen. Han er vejen.

HELBRED HINANDEN

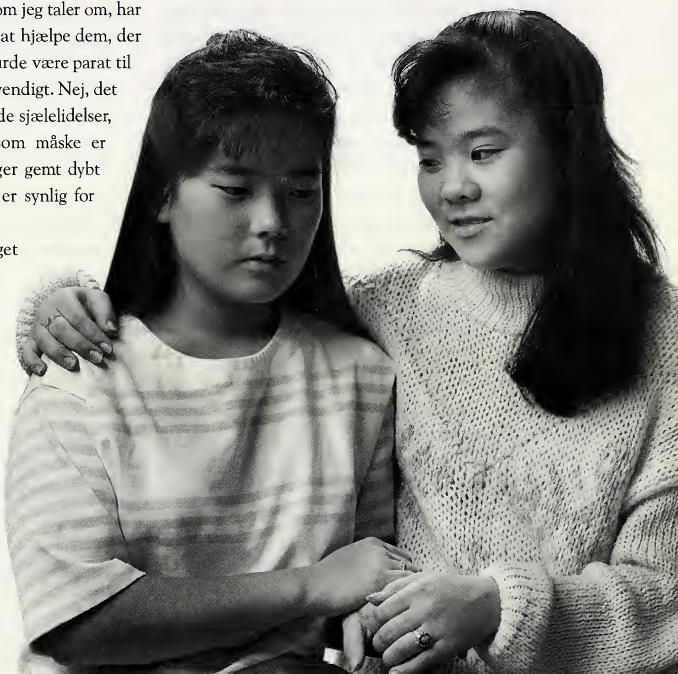
Når vi engang er kommet til Kristus og har fundet hans fredspagts mirakel, er vi forpligtet til at hjælpe andre til også at finde den. Overalt omkring os er der mennesker, som er blevet såret af verden, og Herren forventer, at vi hjælper ham med at helbrede disse sår. Det meste af det helbredende virke, som jeg taler om, har ikke nødvendigvis noget at gøre med at hjælpe dem, der fysisk er syge, selvom vi selvfølgelig burde være parat til straks at træde til, hvis det bliver nødvendigt. Nej, det jeg taler om er de opslidende, knugende sjælelidelser, som trænger til helbredelse, men som måske er meget personlige – en byrde, der ligger gemt dybt inde eller en mathed, der ikke helt er synlig for resten af verden.

I overensstemmelse med Kristi eget eksempel og hans opfordring til sine apostle og med behovet for fred og trøst rungende i vore ører, beder jeg jer om at være helbredere, at være hjælpere og tage del i Kristi værk ved at lette andres byrder, at gøre dem lettere at bære og gøre andres tilværelse bedre.

Ofte kan vi, måske ubevidst, være ufølsomme over for andres vanskeligheder. Vi har alle problemer, og i den sidste ende må hver enkelt selv påtage sig ansvaret for sin egen lykke. Ingen af os er så fri for vanskeligheder eller så begavet med tid og penge, at vi ikke kan foretage os andet end at tage os af de sårede og trætte. Ikke desto mindre kan vi ved at bruge Frelserens liv som eksempel finde en måde, hvorpå vi kan gøre lidt mere end vi gør nu.

Jeg ville ønske, at jeg kunne vende tilbage til min ungdom og få endnu en chance for at nå ud til dem, som dengang ikke vakte min medfølelse. Vi er så sårbare i vores ungdom. Vi vil så gerne føle, at vi er med i flokken og føle, at vi betyder noget for andre. I 1979 holdt vi for

Vær en helbreder, vær en hjælper og tag del i Kristi værk ved at lette byrder, at gøre dem lettere at bære og gøre andres tilværelse bedre.

eksempel 20 års jubilæum for vores klasse på Dixie High School i St. George i Utah. Der blev gjort en stor indsats for at finde alle de tidligere elevers nuværende adresser og få alle med til jubilæet. Men midt i al morskaben mindes jeg det frygtelig triste brev, som kom fra en meget begavet – men i sin barndom mindre populær – ung kvinde, som skrev: »Et stort tillykke til os alle sammen, fordi vi har overlevet længe nok til at holde 20 års klassejubilæum. Jeg håber, at alle får en herlig tid sammen. Men lad være med at reservere en plads til mig. Jeg har faktisk brugt de sidste 20 år på at prøve at glemme de smertefulde minder fra vores skoletid. Nu hvor jeg næsten har overvundet ensomhedsfølelsen og smerten over den knuste selvtillid, kan jeg ikke bære at skulle se hele klassen og risikere at ribbe op i det hele igen. Mor jer godt og tilgiv mig. Det er mit problem, ikke jeres. Måske kan jeg komme til vores 30 års jubilæum.«

Men hun tog fejl med hensyn til én ting – det *var* vores problem, og vi vidste det. Jeg har grædt for hende og andre venner som hende fra vores ungdom. Vi var simpelthen ikke Frelserens repræsentanter eller disciple, sådan som han forventede af en gruppe unge mennesker. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvad jeg kunne have gjort for at tage mig lidt mere af dem, der var udenfor, og sikret mig at et venligt ord eller et lydhørt øre eller en venlig samtale også nåede ud til dem, der befandt sig i vennekredsens yderkant, eller måske knap nok var med i kredsen.

Jeg vil gerne opfordre os alle til at række ud over vores egen selvtilfredshed, at bevæge os ud af vores magelighedszone, og nå ud til dem, der ikke altid er så lette at nå ud til.

KRISTUS VÅGER OVER OS

Vi behøver ikke at bekymre os om, hvorvidt Kristus formår at hjælpe os – eller om hvorvidt han evner at hjælpe os med at hjælpe andre. Hans nåde er tilstrækkelig. Det er den åndelige, evige lektie, som vi kan lære af det mirakel, Jesus udførte, da han bespiste 5000 med fem brød og to fisk. Der er også en lektie at lære fra den oplevelse, som hans disciple havde efter den begivenhed. Da Jesus havde bespist mængden, sendte han dem bort og lod sine disciple stige om bord i en fiskerbåd for at sejle over til den anden side af Genezaret Sø. Derefter »gik han ene op på bjerget for at bede« (Matt 14:23). Det var hen mod aften, og et uvejr trak op. Stormen må have været voldsom fra starten, og mændene kæmpede med årerne indtil et sted mellem klokken tre og seks om morgenen. På det tidspunkt var de kun nået nogle få kilometer, og skibet var fanget i et voldsomt uvejr.

Men som altid vågede Kristus over dem. Da Frelseren så deres vanskeligheder, tog han den mest direkte rute ud til deres båd og vandrede hen over bølgerne for at hjælpe dem. I nødens stund stirrede disciplene ud i mørket og så dette under komme hen imod dem på bølgetoppene. Synet fik dem til at skrige i rædsel, for de troede, at det var et spøgelse. Men så lød Mesterens beroligende stemme gennem uvejret og mørket: »Det er mig, frygt ikke« (Matt 14:27).

Denne beretning minder os om, at det første skridt, når vi kommer til Kristus – eller han kommer til os – til tider kan fylde os med noget, der ligner rædsel. Sådan burde det ikke være, men det er det til tider. Ironisk nok er det tit sådan, at vi i vores jordiske kortsynethed ofte flygter fra selve den kilde, der tilbyder os undsætning og sikkerhed.

Undsætning er et interessant ord. Det bruges ofte til at beskrive Kristi omsorg eller interesse for os. Det antyder at man løber hen for at hjælpe nogen. Hvilken storslået måde at beskrive Frelserens indsats for os. Selv mens han opfordrer os til at komme til ham og følge ham, kommer han løbende for at hjælpe os.

Jesus Kristus er den levende Guds Søn. Han ønsker, at vi skal komme til ham, følge ham og lade os trøste af ham. Og så ønsker han, at vi skal trøste andre. Uanset hvor tøvende vores skridt hen mod ham er – skønt de slet ikke burde være tøvende – så er hans skridt hen mod os aldrig tøvende. Må vi have tro nok til at erkende Guds godhed og hans Enbårne Søns barmhjertighed. □

***David spiller for Saul*, af Harold Copping**

Gengivet med tilladelse fra Provindence Lithograph Company

»Hver gang den onde ånd ... kom over Saul, greb David sin citer og spillede. Så fandt Saul lindring og fik det godt, for den onde ånd forlod ham« (1 Sam 16:23).

Og se, jeg siger jer dette, for at I kan få visdom og lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17). Mange sidste dages hellige over hele verden har opdaget glæden ved at tjene andre. Se »En tjenestelørdag«, side 10, og »I jeres medmenneskers tjeneste«, side 14.

